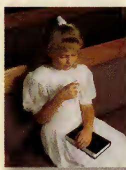
152. ÅRGANG • NUMMER 3 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2003

Liahona

152. ÅRGANG • NUMMER 3 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2003

Liahona

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Modelfoto: Craig Dimond. *Bagsiden:* Modelfoto: Steve Bunderson. Se »Alt hvad der er godt og smukt«, s. 14.

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Se »Jeg er Guds kære barn«, s. 4.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

SE S. 6

SE S. 14

Marts 2003 152. årgang. Nummer 3
LIAHONA 23983 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: David L. Frischknecht
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: Jenifer L. Greenwood
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Lisa Ann Jackson
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftassistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli L. Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, pangasinan, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk, vietnamesisk og waray. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
March 2003 Vol. 152 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

»VÆR ET EKSEMPEL«

Det er altid en glæde at læse *Liahona* (tysk). Præsident Thomas S. Monsons tale »›Vær et eksempel‹« fra januar 2002 gjorde især indtryk på mig.

Vi boede dengang i Bad Driburg, og som pensionist havde jeg mulighed for fra tid til anden at servere mineralvand i et lokalt helsecenter. En dag fortalte en dame mig, at hun følte, at alt gik skævt for hende. Jeg forsøgte at opmuntre hende til at stole på Gud.

Ved en senere lejlighed fortalte hun mig, at hun kort forinden havde set et tv-program om sidste dages hellige. Hun forklarede, at personerne i programmet var ligesom jeg: Venlige, åbenhjertige, høflige og med en særlig udstråling. Jeg sagde: »Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Hun så forbavset på mig og sagde: »Jeg kunne godt tænke mig at vide mere om din kirke.«

Gennem denne oplevelse lærte jeg at følge de tre råd, som præsident Monson gav i sin tale:

»1. Fyld jeres sind med sandheden.

2. Fyld jeres hjerte med kærlighed.

3. Fyld jeres liv med tjeneste« (*Liahona*, jan. 2002, s. 115).

Albert Zimmer
fra Kaiserslautern Gren
i Mannheim Stav i Tyskland

Preguntas y respuestas

STÆRKE FAMILIER

Hver gang min hustru og jeg får *Liahona* (spansk), læser vi den inden for en uge. Min familie er blevet styrket ved at læse *Liahona*. En af de artikler, vi holder mest af, er Budskab fra Det Første Præsidentskab. Vi kan også godt lide medlemmernes beretninger og børnenes sider. Jeg holder af at lære af de andre læsere i artiklen »Spørgsmål og svar« og anvende deres råd i mit eget liv. *Liahona* er en velsignelse i vores hjem.

Juan Alberto Arce
fra Silver Spring (spansktalende) Ward
i Silver Spring Stav i Maryland

LIAHONA I SORT-HVID

Lige siden jeg tilsluttede mig Kirken, har jeg abonneret på *Liahona* (spansk). Min tiårige datter elsker *Lille Liahona*. Hun kan godt lide de farvestrålende sider. Men de udgaver af *Liahona*, jeg bedst kan lide, er de sort-hvide – beretningerne fra generalkonferencen. Min datter er ked af det, når de kommer, men jeg siger: »Her er Kirkens generalautoriteter. Deres taler er virkelig inspirerende.«

Jeg holder også af Kirkenyt, hvor jeg finder artikler om Kirkens fremgang. Dette tidsskrift har ændret mit liv på en vidunderlig måde.

Libia Coromoto Mejía Montilla
fra Coro Anden Gren
i Falcon Distrikt i Venezuela

Familieaften

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Én aften om ugen – mandag aften

»I Kirken har vi et program, som vi kalder familieaften, hvor forældre én gang om ugen [mandag aften] sætter sig sammen med deres børn. De studerer skrifterne. De taler om problemer i familien. De planlægger aktiviteter og lignende i familien. Jeg vil hævde, at hvis hver eneste familie i verden praktiserede dette, ville man se en kolossal forskel i sammenholdet i hver enkelt familie overalt i verden« (fra et interview, bragt i *Boston Globe*, 14. aug. 2000).

»[Herren] forventer, at vi holder familieaften – én aften om ugen, hvor vi samler vore børn og underviser dem i evangeliet. Esajas sagde: ›Alle dine [børn] skal være oplært af Herren.‹ Dette er befalingen: ›Alle dine [børn] skal være oplært af Herren.‹ Og velsignelsen: ›Dine [børn],‹ siger han, ›får stor lykke‹ [Es 54:13]« (fra et møde i Noumea, Ny Caledonien, 17. juni 2000).

Barndomsminder

»I 1915 bad præsident Joseph F. Smith Kirkens medlemmer om at afholde familieaften. Min far sagde, at vi ville gøre det, og derfor opvarmede vi dagligstuen, hvor mors flygel stod og gjorde det, som Kirkens præsident havde bedt os om.

Vi var elendige optrædende som børn. Vi kunne gøre alt muligt sammen, når vi legede, men hvis en af os skulle forsøge at synge en solo foran de andre, var det som at bede en sodavandsis om at forblive frosset på komfuret. I begyndelsen lo vi og kom med drilske bemærkninger om hinandens optræden. Men vores forældre holdt ud. Vi sang sammen. Vi bad sammen. Vi lyttede stille, mens mor læste historier i Bibelen og i Mormons Bog. Far fortalte historier fra sin hukommelse …

Af disse små enkle møder, som blev afholdt i dagligstuen i vores gamle hjem, kom noget ubeskriveligt og vidunderligt. Vores kærlighed til vore forældre blev styrket. Vores kærlighed til vore søskende blev større. Vores kærlighed til Herren blev øget. Påskønnelse for enkel godhed voksede i vores hjerte. Disse vidunderlige ting var resultatet, fordi vore forældre fulgte rådet fra Kirkens præsident« (»Nogle lektier jeg lærte som dreng«, *Stjernen*, juli 1993, s. 56).

Hvad er [denne] kirkes store styrke? … Det er den vægt, vi lægger på familien … Hold sammen på jeres familie og elsk og ær jeres børn« (fra et møde i Reykjavik på Island, 11. sep. 2002).

TIL VENSTRE: FOTO: MATTHEW REIDER OG STEVE BUNDERSON, MODELFOTO

BREV FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Den 4. oktober 1999

Til: Kirkens medlemmer over hele verden

Kære brødre og søstre

Mandag aften er over hele Kirken reserveret til familieaften. Vi opmuntrer medlemmerne til at reservere denne aften til at styrke familiebånd og undervise i evangeliet i deres hjem.

Tidligere i år har vi opfordret forældre til at hellige deres bedste indsats til undervisning og opdragelse af deres børn i evangeliets principper, hvilket vil holde dem tæt til Kirken. Vi rådede også forældre og børn til at give højeste prioritet til familiebøn, familieaften, studium af og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter.

Vi opfordrer indtrængende medlemmer til, hvor det er muligt, at undgå at afholde receptioner eller lignende aktiviteter en mandag aften. Hvor det er praktisk, kan medlemmerne måske også opfordre lokalsamfundets ledere og skoleledere til at undgå at placere aftenaktiviteter på mandage, som kræver, at børn eller forældre er borte fra hjemmet.

Kirkens bygninger og faciliteter bør være lukket mandag aften. Ingen wards- eller stavsaktiviteter bør planlægges, og andre afbrydelser af familieaften bør undgås.

Med venlig hilsen
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Sans for at prioritere

»I er nødt til i jeres tilværelse at tilegne jer en sans for at kunne prioritere, at kunne lægge vægt på det vigtige og tilsidesætte det ligegyldige, som ikke fører til noget. Tilegn jer retfærdighedssans, en fornemmelse af, hvad der er godt, og hvad der er skidt, hvad der er vigtigt, og hvad der er ligegyldigt, så kan det blive en storslået og vidunderlig velsignelse i jeres tilværelse« (fra et møde i Salt Lake Mission i Utah, 15. dec. 2001).

Et helligt tidspunkt for familien

»Jeg vil gerne tale om familieaften. Vi frygter, at dette program er på retur på mange områder. Brødre, der findes ikke noget vigtigere end jeres familie. Det ved I godt. Dette program blev stiftet i 1915, for 87 år siden, da præsident Joseph. F. Smith opfordrede de hellige til at vie en aften om ugen til familien. Det skulle være en aften med undervisning, studium af skrifterne, udvikling af talenter og drøftelse af familieanliggender. Det var ikke en aften, hvor man skulle gå til sportsarrangementer eller lignende. Men hvis der af og til skulle være familieaktiviteter af den art, så er det i orden. Men med det øgede pres, som lægges på os, er det vigtigt, at fædre og mødre sidder sammen med deres børn, beder med dem, underviser dem i Herrens veje, taler om familieproblemer og lader børnene vise deres talenter. Jeg er overbevist om, at dette program kom som åbenbaring fra Herren som hjælp til et behov, der fandtes blandt familierne i Kirken.

Hvis der var behov for det for 87 år siden, så er der endnu mere behov for det i dag.

Det blev besluttet, at mandag aften blev reserveret til denne familieaktivitet. I de områder, hvor der var et stort antal medlemmer af Kirken, tog skoler og andre hensyn til dette program og undlod at lægge arrangementer på den aften.

Nu synes der at være en stadig større tendens til at

FOTO: CRAIG DIMOND

Præsident og søster Hinckley nyder at være sammen med deres børn, børnebørn og oldebørn.

planlægge andre aktiviteter mandag aften. Vi anmoder respektfuldt om, at vore offentlige skoler og andre lader os beholde denne ene aften om ugen til dette vigtige og traditionsrige program. Vi beder dem om ikke at planlægge aktiviteter, som kræver børnenes tid mandag aften. Vi er sikre på, at de vil indse, at det er meget vigtigt, at familier får mulighed for mindst en gang om ugen at være sammen uden at svigte andre forpligtelser. Vi vil være taknemlige, hvis de vil være os behjælpelige på dette område. Og vi opfordrer på det kraftigste til, at fædre og mødre alvorligt overvejer denne mulighed og udfordring, nemlig at gøre mandag aften til en hellig stund for familien.

Jeg har modtaget ikke så få indbydelser til at tage del i arrangementer i lokalsamfundet på mandag aftener. Jeg har konsekvent sagt pænt nej tak med henvisning til, at jeg har afsat mandag til familieaften. Jeg håber inderligt på, at I hver især vil gøre det samme« (»Til brødrene i præstedømmet«, *Liahona*, nov. 2003, s. 58).

Et sundt familieliv

»Hvis vi lever efter evangeliet, trækker det mennesker til Kirken. De ser vores dydige livsførelse, og de tiltrækkes af det budskab, som vi underviser i. Dette budskab lægger stor vægt på familien. Familien er meget vigtig i vores undervisning og i vores dagligliv. Vi tror på, at familien er samfundets grundpille. Man kan ikke have et stærkt samfund uden stærke familier. Man kan ikke have en stærk nation uden stærke familier, hvor far, mor og børn arbejder sammen som ét. Nu er familien ved at gå i opløsning overalt i USA, ja, over hele verden. Hvis vi blot kan fremelske et godt, sundt familieliv blandt vore medlemmer, er jeg ikke så bekymret for denne kirkes fremtid« (interview med Ignacio Carrion, *El Pais* [Mexico], 7. nov. 1997). ■

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

Fremfør dette budskab efter bønsom forberedelse på en måde, som giver dem, du underviser, lyst til at deltage. Her følger et par eksempler:

1. Vis side 2 (uden at vise side 3), og spørg familiens medlemmer om, hvad de mener, at dette budskab handler om. Lav en liste over aktiviteter, som kunne gribe forstyrrende ind i familieaftenen. Læs sammen et par af præsident Hinckleys udtalelser og Det Første Præsidentskabs brev. Aflæg vidnesbyrd om velsignelserne ved at holde ugentlig familieaften.

2. Læs »Sans for at prioritere« højt. Lad familiens medlemmer skiftes til at læse op af dette budskab. Bed dem om at fortælle, hvorfor de mener, at præsident Hinckley fremhæver dette emne. Fortæl, hvorfor disse forslag er vigtige for dig, og giv familiens medlemmer en opfordring til at gøre det samme.

Gode grunde til at holde sig REN

Velsignelserne for lydighed er vidunderlige. Ulydighed gør os til åndelige krøblinge. I har evnen til at vælge.

ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg vil forsøge mig med en noget anderledes tilgang til de grundlæggende standarder for kyskhed før ægteskabets indgåelse og troskab efter – hvilke alle sammen udgør en del af det strenge, men også kærlige sjette bud, som måske er det mindst populære af de ti bud.

Der tales sjældent om det sjette bud i vore dage, men skønt det er et af de mest overtrådte, så er det et af de mest nødvendige af Guds love. Verden går ikke meget op i at holde dette bud, så længe folk virker elskværdige i enhver anden henseende. Der er så mange, som, når først de har opgivet deres hævdvundne principper, nøjes med at være »praktiske«. Men det er så upraktisk at være umoralsk!

Som disciple kan vi ikke give efter. Vi har fået budene om at være kyske før ægteskabets indgåelse, om at være trofaste efter og om at undgå homoseksualitet. Vi er sågar blevet advaret imod farerne ved at være ukyske i vore tanker (se Matt 5:28). Tendenserne i en bestemt tidsalder kan ikke ændre på Guds evige love, ej heller kan vi give op.

Evigheden begynder nu

Jeg har længe troet på, at der i de tungeste lærdomme, dybt nede i dem, ligger nogle af de største sandheder og de mest dyrebare principper. Men vi finder dem ikke tilfældigt eller uden ærbødighed. Lydighed medfører faktisk både velsignelser og yderligere kundskab, sådan som Peter har lovet: Ved at adlyde de korrekte principper vokser vores kundskab (se 2 Pet 1:8). Dette er tilfældet med det sjette bud.

For eksempel sagde Alma, at vi må beherske alle vore lidenskaber, så vi kan »være fyldt med kærlighed« (Alma 38:12).

Ægte kærlighed er den centrale egenskab i både det første og det andet store bud. Man misforstår livet, hvis man misforstår kærlighedens sande væsen. At være ukysk i kærlighedens navn er at tilintetgøre noget dyrebart.

FOTO: JED A. CLARK

1. grund: Velsignelserne ved at være i harmoni med guddommelig lov og Herren.

2. grund: Velsignelsen ved at være i harmoni med vores eget potentielle jeg.

• Modstå verdens retorik. Hvis I står fast, så gør andre det også.
• Eftersom I ikke lader folk gå rundt i jeres hus med mudrede sko, så lad dem heller ikke gå gennem jeres tanker med mudrede sko.

Hvis sådanne lidenskaber virkelig var ægte kærlighed, behøvede vi ikke at erstatte dem med kærlighed. Herren sammenkædede (i en åbenbaring fra 1839 til profeten Joseph Smith) »kærlighed til alle mennesker« med det altid at pryde vore tanker med dyd (L&P 121:45).

I lignelsen om sædemanden talte Jesus om, hvordan nogle af dem, der kunne ændre sig til det bedre, undlader at gøre dette, fordi begæret efter det tidligere liv faktisk »kvæler ordet« (Mark 4:19). Denne kvælning finder sted, fordi kødeligheden forkrøbler sjælen.

Når vi grunder over det sjette bud, indser vi, at vi også står over for betragtninger af åndelig eller evig beskaffenhed. I Ordsprogenes Bog læser vi, at »den, der begår ægteskabsbrud *er uden forstand;* sådan gør kun den, der vil ødelægge sig selv« (Ordsp 6:32; fremhævelse tilføjet). Der er visse følger af seksuel umoral, som vi ganske enkelt ikke fuldt ud kan måle, men de er meget virkelige – skønt de ikke ses. Paulus skrev om det, der ikke ses, men som er evigt (se 2 Kor 4:18).

Ærlig talt, brødre og søstre, vi bør forberede os nu til at leve i en bedre verden. Dette liv er så afgørende, men det er så kort. Og hvis vi er for hurtige til at tilpasse os denne flygtige og umoralske verdens skikke, så gør netop denne tilpasning os uegnede til vores liv i den tilkommende – et liv, som varer evigt! Det er ikke noget under, at de, som bryder dette bud »er uden forstand«.

Tre gode grunde

Der er selvfølgelig visse bekymringer i forbindelse med det sjette bud, som vi har til fælles med verden. Både i riget og i verden er der et ønske om at undgå de sygdomme, som ofte er resultatet af ukyskhed og utroskab.

Et andet fælles synspunkt er, at vi skal undgå, at ugifte mødre bliver gravide. Desværre er verdens »sidste udvej« provokeret abort. Ligesom ukyskhed skaber abort, sådan som Jakob så velformuleret skrev om ukyskhed, tilstande, hvor mange hjerter dør, »gennemboret af dybe sår« (Jakobs Bog 2:35). Lyt til den smerte, som en ung kvinde, der havde fået foretaget to aborter, gav udtryk for gennem nogle spørgsmål, som hun stillede mig:

»Jeg spekulerer på, om barnets ånd i hvert tilfælde var til stede, om de kom noget til. Jeg var under tre måneder henne hver gang, men en mor føler liv, endnu før hun mærker barnet bevæge sig.

Jeg spekulerer på, om de er fortabte og alene.

Jeg spekulerer på, om de nogen sinde får en krop.

Jeg spekulerer på, om jeg nogen sinde får mulighed for igen at få disse ånder tilbage som mine.«

Ak ja, søskende, »ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

En tredje bekymring, som vi og verden i nogen grad har fælles, er at seksuel umoral i uheldig grad påvirker ægteskab og familieliv og øger det stadigt stigende antal skilsmisser.

Heldigvis rækker rigets grunde til at holde det sjette bud langt videre end disse tre bekymringer, hvor reelle de end er.

De bedste grunde

Den vigtigste grund til lydighed mod alle kyskhedslovene er at holde Guds befalinger.

Josef havde en klar forståelse af denne grund, da han modsatte sig Potifars anmassende hustru og hendes tilnærmelser (se

1 Mos 39:9). Josef, som tydeligt gav udtryk for sin loyalitet over for sin arbejdsgiver, Potifar, sagde: »Hvordan skulle jeg så kunne gøre noget så ondt og synde mod Gud?« Josefs lydighed viste, at han var loyal over for mange – sig selv, sin kommende familie, Potifar, Gud og ja, selv over for Potifars hustru!

En anden væsentlig grund til at være lydig er, at overtrædelse af det sjette bud fordriver Helligånden fra vores sjæl. Vi mister hans værdifulde nærhed, for han kan ikke forblive i en syndig sjæl. Og uden hans hjælp bliver vi mindre nyttige, mindre klart opfattende, mindre funktionsdygtige og mindre kærlige mennesker.

Ægte kærlighed

Faren ved seksuel umoral er også, at den er så følelseslammende. Vellystighed kan ironisk nok drive de mennesker, som i vildfarelse hylder deres evne til at kunne føle, til et punkt, hvor de mister deres evne til at kunne føle! De bliver, sådan som tre forskellige profeter fra tre forskellige uddelinger har sagt det, afstumpede, uden evnen til at fornemme og uden følelse (se Ef 4:19; 1 Nephi 17:45; Moroni 9:20).

Forsoningen fandt sted i kraft af lydighed og næstekærlighed, ikke en lavere form for kærlighed. Den var den mest uselviske og betydningsfulde gerning i menneskets historie, hvorimod umoralen nådesløst bestyrker den selviskhed, som allerede er så fremherskende i verden, at det er en svøbe. Ægte kærlighed er den centrale egenskab i både det første og det andet store bud, hvorpå alle andre love hviler! Derfor misforstår man livet, hvis man misforstår kærlighedens sande væsen.

At være ukysk i kærlighedens navn er at tilintetgøre noget dyrebart for at kunne hylde dets eksistens. Hvis vi mister vores evne til at føle, er det fordi vi har ødelagt sjælens smagsløg.

Endnu en grund til at holde det sjette bud er, at ukyskhed sænker vores selvværd, fordi vi i virkeligheden synder mod vores natur og mod den, vi virkelig er (se 1 Kor 6:18, 19). Efter min mening bryder vi også visse løfter, som vi tidligere har indgået i den førjordiske verden. Ukyskhed har også alvorlige konsekvenser for andre.

De titusinder af ugifte unge, som bor sammen, udgør en stor brist i den måde, familielivet bør leves på. De barske konsekvenser af denne brist for vores sociale miljø får vi at føle i generationer fremover.

3. grund: Velsignelsen ved et specifikt og velfortjent selvværd.

4. grund: Velsignelsen ved at være fri for lystfølelsens tyranni.

- ***De, som drives af lystfølelse, får en falsk fribedsfølelse. Det er en tom fribed.***
- ***Hvis vi har begået et fejltrin, så husk, at vi har omvendelsens herlige evangelium. Tilgivelsens mirakel venter på alle, som oprigtigt fortryder, og som vil følge de nødvendige skridt.***

5. grund: Velsignelsen ved at være fri for nedbrydende skyldfølelser.

6. grund: Velsignelsen ved øget handlefrihed ved selv at lære at handle klogt snarere end at lade lystfølelse styre vores handling.

• Hvis I føler trang til at gøre noget forkert, så modsæt jer denne trang, mens trangen stadig er svag, og viljen stadig er stærk.

Frihed

Disse og andre bekymringer rækker langt ud over verdens bekymringer over sygdom og graviditet. Men Kirken må og skal, som Paulus sagde, være »sandhedens søjle og grundvold« (1 Tim 3:15).

Kirken er også optaget af en af de vigtigste sider af frihed, nemlig frihed fra synd. Paulus har sagt: »Hvor Herrens ånd er, dér er der frihed« (2 Kor 3:17). Jesus har sagt: »Sandheden skal gøre jer frie« (Joh 8:32).

Når vi tænker på denne indbyrdes forbundne sammenstilling af grunde, kan vi forstå, hvorfor det ikke blot er tilbagevendende retorik, når profeterne, som f.eks. Mormon, siger, at tabet af kyskhed er større end tabet af alt andet (se Moroni 9:9). Og hvorfor har skriftens forfattere så mange gange gennem historien påtalt deres eget folks moralske forfald og sat lighedstegn mellem moden ugudelighed og udbredelsen af utugt og ægteskabsbrud (se Helaman 8:26)?

Vi må finde os selv

Ved helt at fornægte os selv visse lyster, ved at beherske andre lyster og ved at miste os selv i tjeneste – finder vi os selv (se Alma 39:9; 3 Nephi 12:30). Vi kan ganske enkelt ikke sætte vores eget præg på verden, hvis vi er nøjagtig ligesom de fortabte i verden. Husk på, at hvis saltet mister sin kraft … (se Matt 5:13)!

Vi må modstå verdens umoralske modeluner. Der står ikke i den trettende trosartikel, at vi tror alt, hvad der er populært, moderne, grimt og sanseligt, og at vi tragter efter dette! Men der står: »Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle« (13. trosartikel). Og disse egenskaber afhænger af hinanden.

Endnu en af følgerne af grov, seksuel umoral med dens afstumpethed er, at den begynder at berøve mennesker deres håb. Når et menneske tømmes for håb, gør fortvivlelsen hurtigt sin entre, for, som en profet har sagt: »fortvivlelse kommer af ugudelighed« (Moroni 10:22).

Ti advarsler

Mit afsluttende råd til jer findes i disse 10 yderligere betragtninger:

1. Modstå verdens retorik, så opdager I, hvis I står fast, at andre også gør det – nogle ganske overraskende. Som Paulus har sagt: »Hvor Herrens ånd er, dér er der frihed« (2 Kor 3:17). Hverken kvinder eller mænd kan være virkelig frie, hvis de opfører sig sådan, at de mister Ånden.
2. Eftersom I ikke lader folk komme indenfor og gå rundt i jeres hus med mudrede sko på, så lad dem heller ikke gå gennem jeres tanker med mudrede sko på.
3. Opbyg jeres eget stærke personlige led i en kæde af kyskhed og familietroskab, så den kan gå i arv fra bedsteforældre til forældre til børn og derfra til deres efterkommere. Formålet med at lade jer smede sammen på denne måde er selvfølgelig at blive ført sammen med det stærkeste bånd og at bekræfte med jeres gerninger, at I tror på budene på trods af, hvad der sker i verden omkring jer.
4. Undgå at omgås utugtige mennesker – ikke fordi I er for gode til dem, men fordi I ikke er gode nok. Husk på, at vovede situationer kan nedbryde selv gode mennesker. Josef havde både god fornuft og gode ben, da han flygtede fra Potifars hustru.
5. Side om side med den traditionelle, hæmningsløse, selviske mand har vi nu også

den hæmningsløse, selviske kvinde. De drives begge af deres lyster og har en falsk frihedsfølelse – men den er desværre af

den samme slags tomme frihed, som Kain besad (efter at han havde overtrådt et bud ved at dræbe Abel), da han ironisk nok sagde: »Jeg er fri« (Moses 5:33).

6. Hvis I har begået et fejltrin, så husk, at vi har omvendelsens herlige evangelium. Tilgivelsens mirakel venter på alle, som oprigtigt fortryder, og som vil følge de nødvendige skridt. Men husk på, at i disse situationer må sjælen først skoldes af skam, for kun med reel renselse kan der ske en reel helbredelse. Men omvendelsens vej findes virkelig.
7. Hvis I føler trang til at gøre noget forkert, så modsæt jer denne trang, mens trangen stadig er svag, og viljen stærk. Hvis I leger med denne trang, medfører det blot, at viljen svækkes, og trangen bliver stærkere. Parkinsons lov gælder også for fristelser: Fristelserne øges, således at de udfylder den tid og det rum, der er til rådighed. I må fortsætte med at »virke med iver« (L&P 58:27) og gøre gode gerninger.
8. Kirkens adfærdsstandarder er anderledes, og derfor må I knytte dette sammen med, hvad adskillige profeter har fortalt os om, hvordan vi er nødt til at foragte verdens skam. Vi må ikke lægge mennesker i verden for had. Vi må elske dem. Men vi må finde foragt for verdens skam, for det betyder så lidt i den sidste ende.
9. Husk, at de, som er i vildfarelse, ikke skal sætte tempoet for jeres liv, for de, som praler af deres seksuelle erobringer, praler blot af det, som har erobret dem. Vi ynkes måske over dem, der efteraber andres adfærd, men vi misunder dem ikke.
10. Med hensyn til jeres bekymring for retfærdighed, mine unge venner, vær da retfærdige over for jer selv. Der findes et meget sigende vers i Mormons Bog, som beskriver en af oldtidens politiske ledere med disse ord: »Og han handlede retfærdigt med folket, men ikke mod sig selv på grund af de mange horerier« (Ether 10:11).

Konsekvenser og velsignelser

Jeg har forsøgt at beskrive for jer nogle af de konsekvenser, som knytter sig til umoral: Antibiotika i stedet for afholdenhed, piller i stedet for børn, partnere i stedet for ægteskab, børn født af ugifte forældre samt gamle perversioner forklædt som ny spænding.

Men jeg må også sige, at hvad angår det strenge, men kærkomne sjette bud, så åbner lydighed også døre. Ved at undgå ukyskhedens onder og konsekvenser åbnes dørene til de velsignelser, som altid ledsager dem, som holder budene. Moses lovede det fordums Israel, at hvis de ville holde

7. grund: Velsignelsen ved at få den personlige fremgang, som altid finder sted, når vi træffer beslutninger, hvor vi både forkaster det forkerte og vælger det gode.

8. grund: Velsignelsen ved at have en uangribelig sjæl, hvilket fører til personlig belstøbthed og ufrygtsom åbenhed.

• Vi må foragte verdens skam. De, som praler af deres seksuelle erobringer praler blot af det, som har erobret dem.

• ***Opbyg jeres eget stærke, personlige led i en kæde af kyskhed og familietroskab, så den kan gå i arv til jeres efterkommere.***

budene, skulle »alle disse velsignelser … komme over dig og nå dig« (5 Mos 28:2).

Følgende velsignelser og andre kommer

over jer og når jer, hvis I holder det sjette bud:

1. Hvis I holder det strenge sjette bud i ordets fulde betydning, høster I velsignelserne ved at være i harmoni med guddommelig lov og med Herren.
2. Lydighed medfører ligeledes den velsignelse, at I finder jeres identitet i og med at I er i harmoni med jeres eget potentielle jeg. Evangeliet hjælper os ikke alene til at tænke på os selv som dem vi er, men som det vi har evne til at blive.
3. Overholdelse af det sjette bud medfører velsignelsen ved et specifikt og velfortjent selvværd.
4. Når vi holder dette bud, bliver vi velsignet med frihed fra lystens tyranni, som måske er det mest undertrykkende tyranni af alle.
5. Vi får også velsignelsen ved at være fri for nedbrydende skyldfølelse med dens forspildte efterrationalisering og med dens indadvendte selvmedlidenhed i stedet for udadvendt, ægte tjeneste.
6. Vi får også velsignelsen ved øget handlefrihed ved at lære selv at handle klogt snarere end blot at lade lysten styre vores handling, hvilket er en væsentlig side af handlefriheden (se 2 Nephi 2:26).
7. Der er også den betydelige velsignelse at få personlig fremgang, hvilken velsignelse vi altid får, når vi tager beslutninger, hvor vi både forkaster det forkerte og vælger det gode. Det er ikke nok, at vi tillægger os en apatisk adfærd, hvor vi ikke længere finder glæde ved synd. Vi må hungre og tørste efter retfærdighed.
8. Derudover er der den umådelig vigtige velsignelse at have en uangribelig sjæl, hvilket fører til personlig helstøbthed og ufrygtsom åbenhed. Hvordan kan vi blive »ét kød« (Matt 19:5) i ægteskabet, hvis vi selv er splittede, når vi indgår ægteskabet? Kyskhed, hæderlighed og sindsro er indbyrdes afhængige og ubeskrivelige velsignelser.

Mine unge venner, hvis vi afviger fra Jesu Kristi bud, svækker vi vores personlige kristendom. At være en ægte kristen er derfor at holde det sjette bud.

Da Gud Faderen præsenterede sin Søn, Jesus Kristus, for den unge profet, Joseph Smith, var hans indledende ord: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (JS–H 1:17). Denne kirke og dens profeter har lyttet til ham lige siden – også til, hvad han har at sige om kyskhed og troskab! ■

Tilpasset efter en artikel i Den danske Stjerne *fra maj 1981.*

Bliv en rigtig ven

KRISTI McLANE

Vi har alle brug for venner. Men for at kunne få en ven, må vi selv blive en ven. Her er nogle forslag til, hvordan du kan være en god ven:

✿ ***Undlad at fokusere på dig selv.*** Selv om det er fristende at tale om sig selv, så prøv at fokusere på, hvad andre gerne vil sige. Mange mennesker elsker at tale om sig selv, og det er forbløffende, hvad der sker, hvis man i stedet stiller spørgsmål og lytter.

✿ ***Sig hvad du mener, og stå ved det, du siger.*** Vær oprigtig, når du spørger, hvordan en eller anden har det, eller gerne vil give en kompliment. Man kan let gennemskue en, der ikke er oprigtig (se 2 Kor 1:12).

✿ ***Se efter de gode egenskaber.*** Vore fejl er ofte mere iøjnefaldende end vore gode egenskaber. Hvis du tager dig selv i at nære dårlige tanker om nogen, så forsøg at tænke gode tanker i stedet.

✿ ***Forsvar sandheden.*** Det er vigtigt, at vi gennem vore handlinger, ord og gerninger forsvarer det, vi ved er rigtigt. Hvis vi ikke slækker på vore standarder, så ved andre, at vi ikke forventer, at de slækker på deres.

✿ ***Tjen andre.*** Jo mere vi tjener andre, des mere holder vi af dem. Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Kristuslignende venners medfølelse rører dybt og ændrer vores liv« (»Værdsatte venner«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 33).

✿ ***Husk på den gyldne regel.*** Hvor enkelt det end måtte synes, så virker det faktisk at være mod andre, som vi gerne vil have, at de er mod os (se Matt 7:12). Vis andre, at du holder af dem, ved at være høflig og venlig mod dem.

✿ ***Hav Kristus for øje.*** Vi må lære at elske andre, sådan som Jesus Kristus elsker os. Husk på, at »en ven viser kærlighed til hver en tid« (Ordsp 17:17). ■

Kristi McLane er medlem af BYU 61. Ward i Brigham Young University Anden Stav.

TIL HØJRE: ILLUSTRATION AF SCOTT SNOW

Alt hvad der er g

Det kan virke skræmmende at skulle kæmpe mod verdens standarder. Men forskellige principper kan hjælpe forældre til at give deres børn et sikkert grundlag for, hvordan de skal klæde sig sømmeligt hele livet igennem.

JAN PINBOROUGH

Ved nogle få særlige lejligheder gør vi ekstra meget ud af vore børns påklædning. Vi er omhyggelige med, hvordan vi klæder et lille barn, som skal have et navn og en velsignelse. Vi forbereder et dyrebart barn til at blive døbt i hvidt dåbstøj. Og på en af livets største dage ser vi måske en elsket datter eller søn indgå evige pagter i en smuk tempeldragt. Ved hver af disse særlige anledninger er vi klar over, at vore børns påklædning øger ærbødigheden og den hellige betydning af evangeliets ordinancer.

Vi tænker måske ikke over, at den måde, hvorpå vore børn klæder sig til hverdag, også har stor betydning. Faktisk kan vore børns hverdagstøj enten føre dem nærmere eller fjerne dem fra evangeliets ordinancer og velsignelser. Hvordan kan vi hjælpe vore børn til at klæde sig på måder, som kan føre dem fra en hellig velsignelse eller dåb til de hellige pagter i Herrens hus?

De, som ved, at de er Guds kære barn, klæder sig derefter

Mere end nogen sinde før har vore børn i dag brug for klare retningslinier for, hvordan man klæder sig sømmeligt. I mange af vore dages samfund er standarderne for sømmelighed og sågar anstændighed næsten forsvundet. Modetøj, som man tidligere kun så på barer eller i underlødige blade, bliver nu markedsført til stadig yngre børn. Så hvis vi venter med at undervise vore børn i sømmelighed, til de nærmer sig teenagealderen, er det at vente for længe.

Opgaven med at imødegå verdens standarder kan være skræmmende – især når børnene bliver større og søger accept hos deres omgangskreds. Men hvis vi begynder, når de er helt små, kan vi give vore børn et sikkert grundlag

NEDENFOR: MODELFOTOS: STEVE BUNDERSON; *TIL HØJRE:* FOTO: CRAIG DIMOND

odt og smukt

for, hvordan de skal klæde sig sømmeligt hele livet igennem. Hvilke principper kan udgøre dette grundlag? Tænk over følgende evangeliske sandheder og over, hvordan en forståelse af dem påvirker de valg af tøj vi træffer:

- Jeg er Guds barn. Han har givet mig min krop som gave med en bestemt hensigt – at jeg skal gøre hans gerning.
- Gud ønsker, at jeg klæder mig sømmeligt. En ærbar påklædning afspejler min guddommelige herkomst og hensigt.
- En sømmelig påklædning hjælper mig til at fokusere på Guds hensigt med mig, og den hjælper andre til at behandle mig med respekt.

En nøje afspejling

Der var en mor, som fremhævede disse principper i en lektion, hun gav ved en familieaften. Hun begyndte med at vise et billede af templet i Salt Lake City og et af et spillekasino. Familien talte om, hvordan arkitekter bestræber sig på at få form og funktion til at gå op i en højere enhed, når de tegner en bygning. De lagde mærke til, hvordan spirene på templet i Salt Lake City leder blikket opad mod himlen og fremkalder ærbødighed og ærefrygt. »Jeg forklarede, at templets ydre ophøjethed og pragt nøjagtigt afspejler bygningens hellige formål – at føre os til Gud,« siger moderen.

Derefter talte familien om, hvordan kasinoets ydre afspejler formålet med den bygning. »Vi kunne se, hvordan bygningens prangende udseende var et udtryk for fråds. Det drager folk til at søge verdslige fornøjelser,« fortsætter denne mor. Familien talte om, hvordan byggematerialer, farver og udformning alt sammen understøtter bygningens formål.

»Da jeg viste nogle billeder af en person i sømmeligt tøj og en i usømmeligt tøj, kunne vore børn straks se ligheden med, hvordan tøj kan afspejle formålet med et menneske,« forklarer hun. Familien kunne se, at usømmeligt tøj henleder opmærksomheden på personens krop. De kunne også se, at ærbart tøj lader den pågældende persons ånd stråle. »Vi afsluttede med at tale om, hvordan vores påklædning enten kan understøtte eller svække vores guddommelige formål som Guds børn,« siger hun.

»Jeg udfordrede vores familie til at sørge for, at vores påklædning nøje afspejler den, vi virkelig er, og hvad vi står for.«

REN I SIND OG LEGEME

»Har I nogen sinde tænkt på, at jeres legeme er helligt? I er Guds børn. Jeres legeme er hans skaberværk … En velsoigneret ung pige, som er ren i legeme og sind, er virkelig smuk. Hun er en datter af Gud, som hendes evige Fader virkelig kan være stolt over. En velsoigneret ung mand er virkelig flot. Han er en søn af Gud, som er fundet værdig til at bære Guds hellige præstedømme.«

Præsident Gordon B. Hinckley (»En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 37).

Lektioner alene er ikke den mest effektive måde at undervise på. Forældrene må også opmuntre deres børn til at klæde sig sømmeligt. Hvis du ikke kan købe sømmeligt tøj, så overvej selv at sy tøj, som er det.

MODELFOTO: STEVE BUNDERSON

STÅ FAST

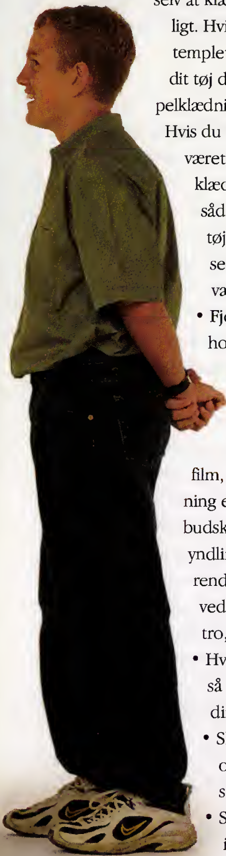

»I har hørt vendingen: ›Dine handlinger taler så højt, at jeg ikke kan høre, hvad du siger.‹ Vore handlinger taler i høj grad for os. Vi skal stå fast i at følge rådet fra profeter i vores uddeling om at klæde os sømmeligt … Mødre, I kan være vore eksempler og vores samvittighed i dette vigtige anliggende. Men husk, vore unge kan opfange hykleri så let som de kan lugte den vidunderlige duft fra et friskbagt brød. Forældre, råd jeres sønner og døtre og slut jer derpå til dem i at stå fast mod usømmelighed.«

Bishop H. David Burton, præsiderende biskop (»Stå fast«, *Liahona,* jan. 2002, s. 75).

Skab en familiekultur

Lektioner alene er ikke den mest effektive måde at undervise i sømmelighed på. Her er nogle forslag til, hvordan vi kan skabe en familiekultur, som støtter vore børn med hensyn til at klæde sig sømmeligt:

- Sæt en familiestandard ved altid selv at klæde dig sømmeligt. Hvis du har været i templet, så sørg for, at dit tøj dækker din tempelklædning fuldstændigt. Hvis du endnu ikke har været i templet, så klæd dig på en sådan måde, at dit tøj stadig er passende, når du har været der.
- Fjern al underholdning fra dit hjem, som sløver børnenes fornemmelse for, hvad der er passende, og hvad der ikke er det. Enhver billedlig fremstilling – det være sig film, computerspil, fjernsynsunderholdning eller musikvideoer – indeholder et budskab om påklædning. Hvis et barns yndlingspopstjerne klæder sig provokerende, kan barnet få lyst til at efterligne vedkommende og begynder måske at tro, at denne mode ikke er så slem.
- Hvis du ikke kan købe sømmeligt tøj, så sy eller bed en anden om at sy tøj til dine børn, hvis det kan lade sig gøre.
- Skriv til eller tag hen i forretningerne og fortæl dem, at du efterspørger sømmeligt tøj til dine børn.
- Selv når du eller dine børn deltager i idræt, kan jeres påklædning være sømmelig og smagfuld såvel som passende til aktiviteten. Hvis det forlanges af dit barn, at det skal have en usømmelig uniform eller dragt på til en aktivitet i skolen eller en fritidsklub, så arbejd sammen med træneren, læreren eller lederen om at finde en mere passende model. Du kan måske endog blive nødt til at få dit barn til at indse, at det bør holde op med at gå til en aktivitet, som kræver en upassende påklædning.
- Lad være med at købe tøj, som er underlødigt eller »på grænsen« blot for at hjælpe barnet til at falde til eller være populær blandt vennerne. Få det til at føle sig tryg ved at klæde sig anderledes ved at forklare, at denne form for »at være anderledes« er en måde, hvorpå det kan bekræfte dets tro og være et lys for andre.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har opfordret os til at skabe en sømmelighedskultur, som er forskellig fra den, der måske findes uden for vores hjem: »Vi kan skabe vores egen stil … *Vi er nødt til at være anderledes.* Vi behøver ikke at gøre noget, som vi ikke har lyst til at gøre. Vi kan skabe vores egen stil og standarder. Vi kan påvirke standarderne blandt vore egne medlemmer, og vi kan også være med til at sætte passende standarder i vore lokalsamfund.«[1]

Hvad er standarden?

Kirkens grundlæggende retningslinier for, hvilket tøj vi *ikke* bør gå i, findes i *Til styrke for de unge.*

»Usømmeligt tøj omfatter korte shorts og nederdele, tætsiddende tøj, bluser som ikke dækker maven og andre afslørende klæder. Unge piger bør gå i tøj, der dækker skuldrene, og undgå tøj med en dyb udskæring foran eller

bagpå, eller som er afslørende på nogen anden måde. Unge mænd bør også være ærbare i deres udseende. Alle bør undgå yderligheder i påklædning, udseende og frisure.

… Hvis du ikke er sikker på, hvad der er passende, så bed dine forældre eller ledere om hjælp.«[2]

ET KLART BUDSKAB

»Jeg spekulerer nogle gange på, om det er os som mødre, der får vore børn til at føle sig presset til at være populære og accepteret. Hvis vi ændrer vore ønsker, så vore standarder er Herrens standarder, så sender det et klart budskab om, at i Herrens rige er der ingen tvetydige standarder … Disse meget observante unge lægger mærke til alt. De lægger mærke til, hvor lange jeres shorts er; om I skal hive og bruge sikkerhedsnåle for at have den bluse på; de lægger mærke til, hvad I har på (eller ikke har på), når I arbejder i haven; de lægger mærke til, hvilken film I ser i biografen.«

Sharon G. Larsen, tidligere andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab (»Frygt ikke, der er flere på vores side«, *Liahona*, jan. 2002, s. 77).

En sømmelig indstilling

Selvfølgelig er sømmelighed mere end blot snittet eller længden på en stykke tøj. Et vovet logo kan gøre selv en sweatshirt usømmelig. Sømmelighed drejer sig både om personens hensigter og indstilling. De, som udstiller deres krop eller tiltrækker sig opmærksomhed ved hjælp af den, er ikke sømmelige, uanset hvad tøj de har på. Et sundt udseende og en sømmelig indstilling afspejler følgende forståelse:

»Dit legeme er Guds hellige skaberværk. Du skal ære det som en gave fra Gud og ikke vanhellige det på nogen måde. Ved din påklædning og dit udseende kan du vise Herren, at du ved, hvor dyrebart dit legeme er. Du kan vise, at du er Jesu Kristi discipel.

… Når man er velplejet og går sømmeligt klædt, indbyder man Ånden til at ledsage sig og kan øve en god indflydelse på dem omkring sig.

Sænk aldrig dine standarder for påklædning uanset anledningen. Ved at gøre det udsender du det budskab, at du bruger din krop til at få opmærksomhed og accept, og at ærbarhed kun er vigtigt, når det er bekvemt.«[3]

Se dig i spejlet

De fleste børn kigger sig i spejlet, inden de tager i skole eller til en anden aktivitet, for at sikre sig, at de ser ordentlige ud. Nedenstående spørgsmål kan være med til at få et barn til ikke kun at tænke på at se smart ud, men også tiltrækkende på en sund og sømmelig måde:

- Henleder min påklædning opmærksomheden på min krop eller på min tro? Ser jeg provokerende eller sømmelig ud?
- Klæder jeg mig på for at få verdslig succes, eller klæder jeg mig på for at få den respekt, jeg fortjener som Guds barn?
- Afspejler mit tøj nøje, at jeg er Jesu Kristi discipel og medlem af hans kirke?

Ægte lykke

Da præsident Brigham Young (1801-1877) blev bekymret over, at hans egne døtre var ved at blive for verdslige, sagde han: »Jeg er træt af den måde, hvorpå vore [unge] piger forsøger at overgå hinanden med hensyn til verdens tåbelige modeluner.« Derpå bad han dem om at »begrænse sig«, at fjerne al verdslighed fra deres påklædning og adfærd: »Jeg så gerne, at de begrænsede sig med hensyn til deres prangende påklædning … Begræns jer med hensyn til alt, hvad der er slet og værdiløst, og gør jer umage med hensyn til alt, hvad der er godt og smukt. Ikke for at I skal gøre jer selv ulykkelige, men for at I kan leve således, at I virkelig kan være lykkelige i dette liv og i det tilkommende.«[4]

Når vi hjælper vore børn til at modstå vor tids usømmelige mode, hjælper vi dem også til at »gøre sig umage med hensyn til alt, hvad der er godt og smukt.« Vi hjælper dem til at nyde Ånden i rigere mål i deres tilværelse, når de bliver på den sti, som fører dem frem mod templets og det evige livs velsignelser. ■

Jan Pinborough er medlem af East Mill Creek Fjerde Ward i Salt Lake East Mill Creek Stav.

NOTER

1. Citeret i »On My Honor«, *Ensign*, apr. 1979, s. 3.
2. (pjece, 2001), s. 15-16.
3. *Til styrke for de unge*, s. 15.
4. Citeret i Susa Young Gates, *History of the Young Ladies' Mutual Improvement Association*, 1911, s. 8-10.

Ægte skønhed

En enkelt oplevelse fik mig til at indse, hvad det vil sige at være smuk på sin egen måde.

ROSALYN COLLINGS

Et af mine yndlingsbilleder fra Kirkens tidsskrifter forestiller en smuk vase med roser og en enkelt marguerit i midten. Teksten lyder: »Vær smuk på din egen måde« (se *Stjernen*, apr. 1987, s. 34). Jeg føler mig ofte som denne marguerit, en kvinde med et relativt almindeligt udseende, fortabt i en utallig skare af skønheder. Men jeg er langsomt ved at lære, at der findes forskellige former for skønhed, og at det vigtigste ikke er den ydre skønhed, men den indre.

En dag sad jeg på skolen og spiste min frokost og forberedte mig til den næste time, da jeg lagde mærke til en lille flok, som sad i nærheden og snakkede og lo. Jeg lagde især mærke til den ene af de unge piger. Hun var høj, havde et smukt, sort hår, en mørk lød og høje kindben. Hendes udseende var så forskelligt fra mit blege, fregnede ansigt og røde hår som noget kunne være. Hun var et af de smukkeste mennesker, jeg nogen sinde havde set.

Lidt efter rejste flokken sig. Men den unge pige, som jeg havde siddet og iagttaget, standsede. Jeg blev noget forlegen, for jeg troede, at hun havde set mig stirre på dem. Men så skete der noget uventet.

»Undskyld jeg forstyrrer dig,« sagde hun, »men jeg ville gerne lige sige, at jeg synes, at du er meget smuk.«

Jeg blev helt mundlam af forbløffelse, men begyndte så at le. »Det sad jeg netop og tænkte om *dig!*«

Da hun var gået, kunne jeg ikke lade være med at tænke over det, der var sket. Vi opfattede vore forskelle som noget smukt. I det øjeblik gik det op for mig, at der ikke findes kun én målestok for skønhed.

Jeg har siden da tænkt over, hvordan vor himmelske Fader ser os. Jeg tror, at han opfatter os som smukke, fordi vi er hans børn. Og denne guddommelige førstefødselsret er meget vigtigere end nogen fysisk skønhed.

Vor himmelske Fader er ligeglad med, om vores hår eller hud er smuk – han interesserer sig for vores hjerte. Når vi stræber efter at komme til at føle en stor »forandring i hjertet,« kan vi blive velsignet, således at hans billede bliver prentet i vores bevidsthed (se Alma 5:14). En sådan indre udstråling gør os virkelig smukke. ■

Rosalyn Collings er medlem af State College Ward i Altoona Stav i Pennsylvania.

BAGGRUND: FOTO: GRANT HEATON

Den største velsignelse, man kan nyde her i livet, er ved aftenstid at gå i seng med god samvittighed og vide, at man den dag har levet i harmoni med Frelserens lære og har udført det arbejde, man har fået pålagt.

Se ikke forbi målet

At fokusere på menneskets filosofier, at ride »evangeliske kæphestes« med overdreven nidkærhed, og at give regler forrang frem for lærdomme er måder, hvorpå vi kan se forbi målet.

ÆLDSTE QUENTIN L. COOK
De Halvfjerds

Vi lever i en verden, hvor sidste nyt, det seneste rygte, den bedste fidus og »det nyeste« efterstræbes og derpå udgives over hele verden. Film, fjernsyn og andre medier hylder ofte heltedåd, samlivsproblemer, konflikter og seksualitet snarere end dagligdagens stille gerninger i form af vilje til at ofre, tjene og vise kærlighed, hvilket er så stor en del af Frelserens budskab og eksempel. I den vilde jagt efter det nye trædes sandheden ofte under fode.

I det 17. kapitel af Apostlenes Gerninger findes beretningen om apostlen Paulus' rejse til Athen. Athen havde længe været inde i en periode med forfald, men man var stadig stolt af de filosofiske traditioner. I beretningen nævnes stoikerne og epikuræerne, hvis filosofier var blandt tidens mere fremherskende. Stoikerne troede på, at det mest eftertragtelsesværdige var dyd, og epikuræerne troede på, at det mest eftertragtelsesværdige var nydelse. Mange stoikere var blevet stolte og benyttede filosofien som en »forklædning for … ærgerrighed og ugudelighed.« Mange epikuræere har blevet livsnydere, hvis motto var: »Lad os æde og drikke, thi i morgen skal vi dø.«[1]

Paulus blev opfordret til at tale til denne sammenblanding af mennesker på Areopagos. I Apostlenes Gerninger 17:21 læser vi: »For athenerne og de fremmede tilflyttere brugte ikke deres tid til andet end at fortælle eller høre *nyt*« (fremhævelse tilføjet).

Paulus forsøgte at fange deres opmærksomhed ved at henvise til et alter med indskriften: »For en ukendt Gud«. Men hans egentlige budskab var Jesu Kristi opstandelse. Da det gik op for skaren, at hans budskab var religiøst, begyndte nogle at spotte ham, mens andre, som var lige så uinteresserede, men måske mere høflige, sagde: »Det vil vi høre dig tale om en anden gang« (ApG 17:32).

Athenernes reaktion på Paulus' tale var ikke så forskellig fra den, som folk gav udtryk for på profeten Jakobs tid. Han skrev: »Men se, jøderne var et hårdnakket folk, og

ILLUSTRATION: PAUL MANN

de foragtede ligefrem tale og slog profeterne ihjel og søgte det, som de ikke kunne fatte. Og på grund af deres blindhed, der kom af *at se forbi målet*, måtte de nødvendigvis falde; thi Gud tog sin klarhed bort fra dem og gav dem mange ting, som de ikke kan forstå, fordi de ville det således. Og da de ønskede det, har Gud gjort det, for at de måtte falde« (Jakobs Bog 4:14; fremhævelse tilføjet).

I vore dage er der blandt nogle af os en tendens til »at se forbi målet« snarere end at holde fast i vores vidnesbyrd om evangeliets grundlæggende sandheder. Vi ser forbi målet, hvis vi erstatter menneskers filosofier med evangeliske sandheder, rider evangeliske kæpheste, kaster os ud i at gøre heltegerninger på bekostning af daglig hengivenhed eller lader regler få større betydning end lærdomme. Ved at undgå disse faldgruber, undgår vi den teologiske blindhed og vildfarelse, som Jakob beskrev.

Hvis vi ser forbi målet, ser vi forbi Kristus, det eneste navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.

Evangeliske sandheder byttes ud med menneskers filosofier

Nogle mennesker føler sig forlegne over, at Frelserens budskab er så enkelt. De vil gerne gøre sandheden mere indviklet og sågar uklar for at gøre den mere intellektuelt udfordrende eller mere forenelig med de fremherskende akademiske tendenser. Frafaldet fandt sted til dels på grund af dette problem. De første kristne tillagde sig grækernes filosofiske traditioner i et forsøg på at forene deres egen tro med den eksisterende kultur. Historikeren Will Durant har skrevet: »Kristendommen udryddede ikke hedenskaben, den tillagde sig den. Den døende græske tankegang blev på ny vakt til live.«[2]

Nogle forsøger i deres åndelige umodenhed at virke sofistikerede og intellektuelle. I stedet for at acceptere åbenbaringerne vil de hellere dissekere dem og tilføje nye dimensioner og betydninger, som fordrejer de smukke sandheder i dem. Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Det jødiske folk … forkastede evangeliet, til dels fordi det manglede den tilstrækkelige intellektuelle pynt.«[3] Vi ser forbi målet, hvis vi nægter at antage evangeliets enkle sandheder for det, de er.

Evangelisk ekstremisme

Et andet tegn på åndelig umodenhed og undertiden frafald er, når et menneske fokuserer på bestemte evangeliske principper eller rider »evangeliske kæpheste« med overdreven nidkærhed. Næsten en hvilken som helst dyd kan blive en last, hvis den overdrives.

Nogle medlemmer har gerne villet udbygge forskellige lærdomme betydeligt. Et eksempel kan være, at man forfægter tilføjelser til visdomsordet, som Brødrene ikke har godkendt, og hverver andre til at tillægge sig disse fortolkninger. Hvis vi ændrer en sundhedslov eller noget andet princip til en form for religiøs fanatisme, ser vi forbi målet.

Nogle, som ikke har fået beføjelse til det, ønsker at tale på Brødrenes vegne og lader forstå, at deres budskab rummer »den faste føde«, som Brødrene ville servere, hvis de ikke var tvunget til kun at give »mælk«. Andre vil gerne rådgive Brødrene og er kritiske over for alle lærdomme, som ikke er forenelige med deres udlægning af, hvad der burde undervises i.

Om vigtige lærdomme har Herren sagt: »Den, der lærer mere eller mindre end dette, er ikke af mig« (L&P 10:68), og »Thi hvad der er mere eller mindre end dette, kommer af det onde« (L&P 124:120). Vi ser forbi målet, hvis vi ophøjer et bestemt princip, uanset hvor værdifuldt det måtte være, og giver det en så fremtrædende stilling, at det mindsker vores trofasthed over for andre og lige så vigtige principper, eller hvis vi anlægger et synspunkt, som strider mod Brødrenes lærdomme.

Heltemodige gerninger som erstatning for daglig hengivenhed

Ved en forelæsning på Brigham Young University fortalte James S. Jardine, den tidligere bestyrelsesformand for University of Utah, at han, dengang han selv var studerende, tænkte på at ville »hellige [sit] liv til én storslået heltedåd,« men han indså, at »man ikke helliger sig blot én gang i livet, men at det drejer sig om daglig hengivenhed.«[4]

Da jeg var ung, ville jeg også gerne bevise mit værd ved at udføre en eller anden heltedåd. Min oldefar, David Patten Kimball, var en af de unge mænd, som var med til at bære

JESUS KRISTUS, AF HARRY ANDERSON

de nødstedte fra Martins håndkærrekompagni over floden Sweetwater. Det lød som den form for hengivenhed, jeg søgte. Senere forklarede min bedstefar, Crozier Kimball, under en samtale, at præsident Brigham Young, dengang han sendte mændene ud på deres redningsmission, pålagde dem at gøre alt, hvad de overhovedet kunne, for at redde håndkærrekompagniet. Deres hengivenhedsgerning var specifikt at »følge profeten.« Min bedstefar fortalte mig, at en vedvarende, trofast hengivenhed over for ens pligt eller over for et princip, fortjener stor beundring. Ligeså heltemodigt som det var for David Patten Kimball at være med til at redde pionererne, ligeså heltemodigt kan det være i vore dage at følge profeten ved ikke at se umoralske film eller ved at afholde sig fra at tale et vulgært sprog.

Min missionspræsident fik mig til at se alt dette i det rette perspektiv og lærte mig, at vores søgen efter at udføre en heltedåd i nogle tilfælde kan være en afskygning af at se forbi målet. Han læste et vidunderligt digt, som i uddrag lyder således:

En enkelt dåd af kraft og mod
kan bringe helten glædesgys –
et kort sekund hans ædle fod
omstråles klart af himlens lys.
Men dagligdagens vante slid –
at smile gennem livets id –
udføres kun ved tålmods flid.
Vor storhed vises jo derved,
om dagligdagens strid vi stred.[5]

Nogle medlemmer påstår, at de med begejstring ville forpligte sig, hvis de fik en eller anden stor kaldelse, men de finder ikke, at hjemmeundervisning eller besøgsundervisning er værdigt eller tilstrækkeligt heltemodigt til deres vedvarende indsats.

Gud gør brug af os »ikke på grund af vore gerninger, men efter egen beslutning« (2 Tim 1:9). Vi ser forbi målet, hvis vores hengivenhed er betinget eller ikke omfatter daglig tilbedelse.

Når regler ophøjes over lærdomme

Frelseren blev bekymret, når andre ophøjede regler over lærdomme. I Matthæusevangeliet 23:23 kan vi læse

følgende: »Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I giver tiende af mynte, dild og kommen, men I forsømmer det i loven, der vejer tungere, ret og barmhjertighed og troskab. Det ene skal gøres og det andet ikke forsømmes.«

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum påpegede, at Jakobs belæringer med hensyn til det at se forbi målet, også gjaldt for jøderne på Jesu tid:

»De tog de tydelige og enkle sandheder fra den rene religion og føjede dertil en mængde af deres egne fortolkninger. De forskønnede dem med yderligere ritualer og skikke, og de tog en glad og munter gudsdyrkelse og gjorde den til et snærende, begrænsende og undertrykkende system af ritualer og skikke. Herrens lovs levende ånd blev i deres hænder den jødiske ritualdyrkelses døde bogstav.«[6]

Lærdomme besvarer som regel spørgsmålet »hvorfor?« Principperne besvarer som regel spørgsmålet »hvad?« Når som helst vi lægger vægt på, *hvordan* vi gør noget uden at skele til *hvorfor* vi gør det, eller *hvad* vi gør, risikerer vi at se forbi målet. Vi falder i hvert fald i den fælde, som Paulus beskrev for korintherne: »For bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende« (2 Kor 3:6).

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har brugt eksemplet med at lære diakonerne i Det Aronske Præstedømme de lærdomme og principper, der knytter sig til nadvermødet, så de forstår, at de regler, de følger (som f.eks. at have hvid skjorte og slips på, når det er muligt, og at omdele nadveren på en uforstyrrende måde), understøtter det, som er Herrens hensigt med nadvermødet (at vi fornyr vore pagter og erindrer forsoningen på en ærbødig måde).[7] På mange måder er vi alene vejledt af lærdomme og principper, snarere end regler. Profeten Joseph Smith har sagt: »Jeg lærer dem de korrekte principper, så styrer de sig selv.«[8] Vi er ansvarlige over for Herren for, hvordan vi reagerer i sådanne situationer.

De, som gerne vil følge regler uden hensyn til lærdomme og principper, er særligt tilbøjelige til at se forbi målet. Ligeså farlige er de, som sidder fast i reglerne og er mindre villige til at acceptere forandringer som følge af fortsat åbenbaring.

En af dette livs store udfordringer er at acceptere Kristus som den, han er: Verdens opstandne Frelser, vor Forløser, vor Herre og Mester.

»Målet« er Kristus

Hvis vi ser forbi målet, ser vi forbi Kristus, det eneste navn under himlen, som vi kan blive frelst ved. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Jakob så, at jøderne ville se ›forbi målet‹ og snuble i deres søgen efter Israels Hellige, Guds bogstavelige Søn, som skulle blive kendt som Jesus Kristus: ›Jøderne [vil] ved deres fald forkaste den sten, hvorpå de kunne bygge og få sikker grundvold.‹«[9]

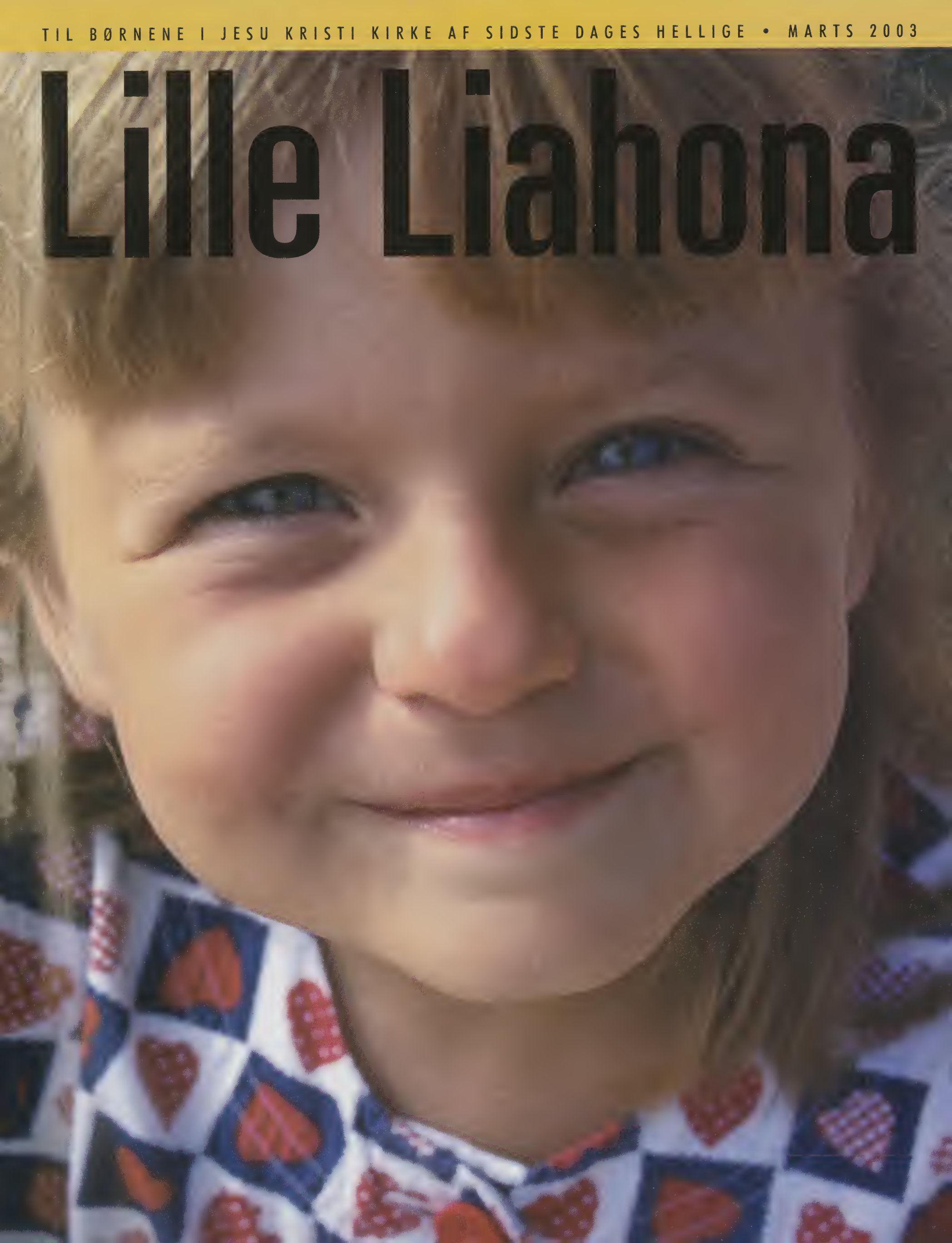
En af vore dages store tragedier er, at mange såkaldte kristne videnskabsmænd nægter at acceptere Jesu Kristi guddommelighed. For nogle er han blot en stor lærer. Dette er det bedste eksempel på, hvordan man kan se forbi målet. Det skete på Jakobs tid, det skete i tidens midte, da Frelseren var på jorden, og det sker i dag, hvor evangeliet er blevet gengivet til jorden.

En af dette livs store udfordringer er at acceptere Kristus som den, han er: Verdens opstandne Frelser, vor Forløser, vor Herre og Mester, vor Talsmand hos Faderen. Når han er grundlaget for alt, hvad vi gør og er, undgår vi den teologiske blindhed, som skyldes, at vi ser forbi målet, og så høster vi de herlige velsignelser, han har lovet os. »Kom til mig, du velsignede,« siger han til dem, der følger ham, »der er et sted beredt for dig i min Faders hus« (Enos 1:27). ■

NOTER

1. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1898, s. 386-387.
2. *Caesar and Christ*, 1944, s. 595; citeret i Neal A. Maxwell, *Lord, Increase Our Faith*, 1994, s. 23.
3. *Lord, Increase Our Faith*, s. 47.
4. *On Becoming a Disciple Scholar: Lectures Presented at the Brigham Young University Honors Program Discipline and Discipleship Lecture Series*, red. Henry B. Eyring, 1995, s. 78.
5. Edmund Vance Cooke, »The Eternal Everyday«, *Impertinent Poems*, 1907, s. 21.
6. *The Mortal Messiah*, 4 bd., 1979-1981, 1:238.
7. Se »Det Aronske Præstedømme og nadveren«, *Liahona*, jan. 1999, s. 43-46.
8. Som citeret af John Taylor i *Millennial Star*, 15. nov. 1851, s. 339.
9. *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 72.

Liahonas side 25 følger efter lokalsiderne og Lille Liahona.

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2003

Lille Liahona

Stien

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Stien til lykke er måske ikke altid let at vandre ad, men den er ikke skjult. Præsident Thomas S. Monson forklarer tydeligt, hvor den findes.

En replik fra det dejlige skuespil *The King and I* opmuntrer os … Den siamesiske konge ligger for døden. Hos ham er Anna, hans engelsklærer, hvis søn spørger hende: »Var han så god en konge, som han kunne være?«

Anna svarer tankefuldt: »Jeg tror ikke, at nogen mand nogen sinde har været så god en konge, som han kunne have været – men denne mand prøvede [virkelig].«[1]

Profeten Joseph Smith har erklæret: »Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger.«[2]

Lad os vandre ad disse … stier. Som en hjælp til dette kan vi efterleve den korteste prædiken i verden. Ethvert primarybarn kender den. Den lyder sådan: »Vælg det rette.«

Joe, som var blevet bedt om at stå op klokken seks om morgenen og køre et handikappet barn 80 km til et sygehus, fulgte dette råd. Han havde ikke lyst til at gøre det, men han vidste ikke, hvordan han skulle sige nej. En kvinde bar barnet ud til bilen og satte ham på passagersædet og fremmumlede et tak gennem tårerne. Joe sagde, at det nok skulle gå, og kørte hurtigt bort.

Efter et par kilometer spurgte barnet genert: »Du er Gud, er du ikke?«

»Desværre ikke, lille ven,« svarede Joe.

»Jeg troede, at du var Gud,« sagde barnet. »Jeg hørte mor ved siden af min seng bede Gud om at hjælpe mig med at komme på sygehuset, så jeg kunne blive rask og lege med de andre drenge. Arbejder du for Gud?«

»Det gør jeg vel somme tider,« sagde Joe, »men ikke så tit. Jeg tror nok, at jeg vil arbejde for ham meget mere fremover.«

… Vil I? Vil jeg? Vil vi? Det beder jeg ydmygt og indtrængende om, at vi vil. ●

Fra en tale fra aprilkonferencen 1999.

NOTE

1. Richard Rogers og Oscar Hammerstein II (Williamson Music, Inc., 1951).
2. *Profeten Joseph Smiths lærdomme,* udv. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 306-307.

TIL VENSTRE: FOTO: DON BUSATH; *TIL HØJRE:* ILLUSTRATION: RANDALL J. PIXTON

LYDIGHED
HELLIGHED
TROFASTHED
RETSINDIGHED
DYD
VÆLG DET RETTE

Jeg er Guds kære barn

VICKI F. MATSUMORI

»I er alle børn af den Højeste« (se Sl 82:6).

Nævn nogle af de primarysange, I holder mest af. Hvorfor har I valgt netop disse sange? I holder sandsynligvis af dem, fordi melodien er god, eller fordi de rummer et vigtigt budskab.

En af de sange, som alle primarybørn over hele verden holder af, er »Jeg er Guds kære barn«. Den blev skrevet i anledning af en primarykonference i 1957 af søster Naomi W. Randall og søster Mildred T. Pettit. Søster Randall bad om hjælp til at finde de rette ord. En nat vågnede hun med ordene til sangen i tankerne. Hun sendte ordene, eller teksten, til søster Pettit. Søster Pettit satte musik til ordene.

Nogle få år senere foreslog præsident Spencer W. Kimball, at man i den engelske udgave ændrede ordene »lær mig, hvad jeg vide må« til »lær mig, hvad jeg gøre må«. Han sagde, at »det er ikke nok at vide … Vi må også gøre noget.« (Se »Yndlingssange«, *Stjernen*, juni 1985, s. 4).

I lærer nogle vigtige sandheder, når I synger denne sang. I lærer, at I virkelig er Guds børn. I lærer, at vor himmelske Fader har sendt jer til et hjem med forældre, som kan hjælpe jer. Og vigtigst af alt lærer I, at I, når I gør det rette, en dag kan vende tilbage og bo hos vor himmelske Fader.

Dit eget billede med ramme

Tag side 5 ud af bladet. Klip langs den tykke, mørke linje, og lim rammen fast på et stykke karton. Buk om ved den stiplede linje forneden, så det danner en fod til rammen. Pynt den ved at klippe tingene ud – eller ved at tegne andre ting – som viser noget, du kan lide at gøre eller gerne vil gøre, og lim dem derpå fast på rammen. Hæft et billede – eller tegn et – af dig selv fast midt på rammen. Sæt eller hæng den et sted, hvor den minder dig om, at du er Guds kære barn, og at du er blevet velsignet med mange talenter.

Ideer til fællestid

1. Vis nogle billeder af børn i jeres Primary. Fortæl om, hvordan hvert barn er forskelligt fra de andre – og noget særligt. Aflæg vidnesbyrd om, at hvert barn er guddommeligt af natur. Hjælp børnene med at lære den 7. trosartikel udenad ved at skrive den på tavlen. Lad børnene gentage den, og bed derefter et barn om at slette et eller to ord. Fortsæt, indtil der ikke er flere ord på tavlen. Tal om forskellige talenter og karaktertræk, som f.eks. at være god til idræt, musik eller kunst eller til at være venlig. Lad børnene stille sig i en rundkreds. Vælg et barn til »at være den«. Det barn, som er den, kaster en ærtepose eller noget andet til en, der står i kredsen og nævner et talent, som f.eks. »idræt« og tæller derpå hurtigt til 10. Det barn, som griber posen, skal nævne et idrætstalent, som f.eks. »spille fodbold«, før den, der er den, når til 10. Hvis ikke vedkommende når det, bliver han eller hun den. Syng »Jeg er Guds kære barn« (Børnenes Sangbog, *s. 2-3).*

2. Lad børnene nævne personer fra skrifterne, som de beundrer, f.eks. Moses, Daniel, David, Ester, Paulus, Nephi og Alma. Skriv navnene på tavlen. Del børnene op i grupper, og lad dem vælge en af personerne fra listen og opføre et lille rollespil fra den pågældende persons liv (se Undervisning: Den største kaldelse, *1999, s. 165). Efterhånden som grupperne opfører deres rollespil, lader du primarybørnene gætte, hvilken person der bliver skildret. Tal efter hver opførelse om de ædle og storslåede egenskaber, som personen fra skrifterne besad. Syng nogle sange eller salmer, som handler om disse egenskaber. Læs Abrahams Bog 3:22-23. Aflæg vidnesbyrd om, at alle disse personer var blandt dem, som blev udvalgt i den førjordiske tilværelse. Forklar, at hvert barn også blev udvalgt, før vedkommende blev født. Giv børnene en udfordring til at leve deres liv ligesom de ædle og store personer fra skrifterne.* ●

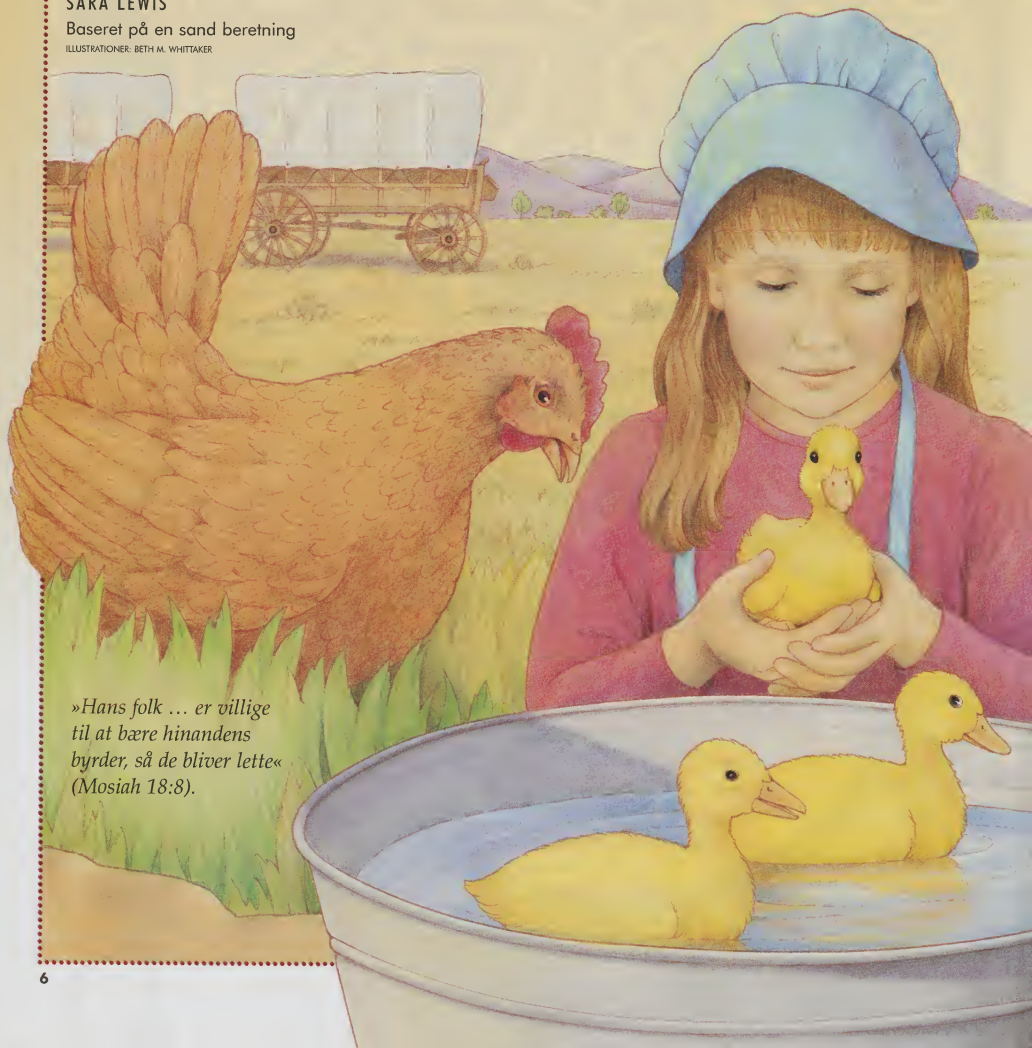

Bedstemor Emilys høne

SARA LEWIS

Baseret på en sand beretning

ILLUSTRATIONER: BETH M. WHITTAKER

»Hans folk … er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette« (Mosiah 18:8).

Rachel løb lige gennem stuen og spænede op ad trapperne til sit værelse. Hun og hendes bedste veninde, Becca, skulle hen i parken og prøve Beccas nye rulleskøjter.

Rachel var ved at finde sine egne rulleskøjter frem under sengen, da mor kom ind i værelset. »Jeg skal over til søster Heaton i et par timer, så jeg ville være glad, hvis du kunne se efter David.«

»Men Becca og jeg er på vej hen i parken nu!«

»Jeg er ked af at spolere dine planer, Rachel, men søster Heaton har det stadig ikke så godt efter operationen, og jeg har lovet at være med til at passe hende i dag. David vågner af sin middagslur om en halv times tid, og så kan I lege lidt, indtil far kommer hjem.«

»Jeg har ikke lyst til at lege med David – jeg vil hellere hen i parken!«

»Det ved jeg godt, men i dag er du nødt til at blive hjemme og tage dig af din lillebror. Du kan tage hen i parken i morgen. Jeg beklager, men søster Heaton har brug for min hjælp, og jeg har brug for din.«

Mens Rachel så mor køre ned ad gaden var hun så vred, at hun næsten græd. Hvorfor skulle hun se efter David? Det var ikke rimeligt, at hun ikke kunne komme en tur i parken, bare fordi mor skulle hjælpe nogen.

Hun ringede til Becca for at fortælle hende de dårlige nyheder, og netop som hun lagde røret på, ringede det på døren. Det var moster Pearl, hendes mors lillesøster.

»Hej, moster Pearl. Mor er ikke hjemme.«

»Det gør ikke noget – jeg skal hurtigt videre. Jeg kom bare for at aflevere din mors symaskine. Min er blevet lavet nu, så jeg skal ikke bruges hendes mere. Og så tænkte jeg, at jeg måske kunne tilbringe et par minutter sammen med min yndlingsniece!«

Rachel sendte hende et skævt smil og prøvede at se glad ud, men moster Pearl lagde mærke til, at Rachel i virkeligheden ikke var særlig glad.

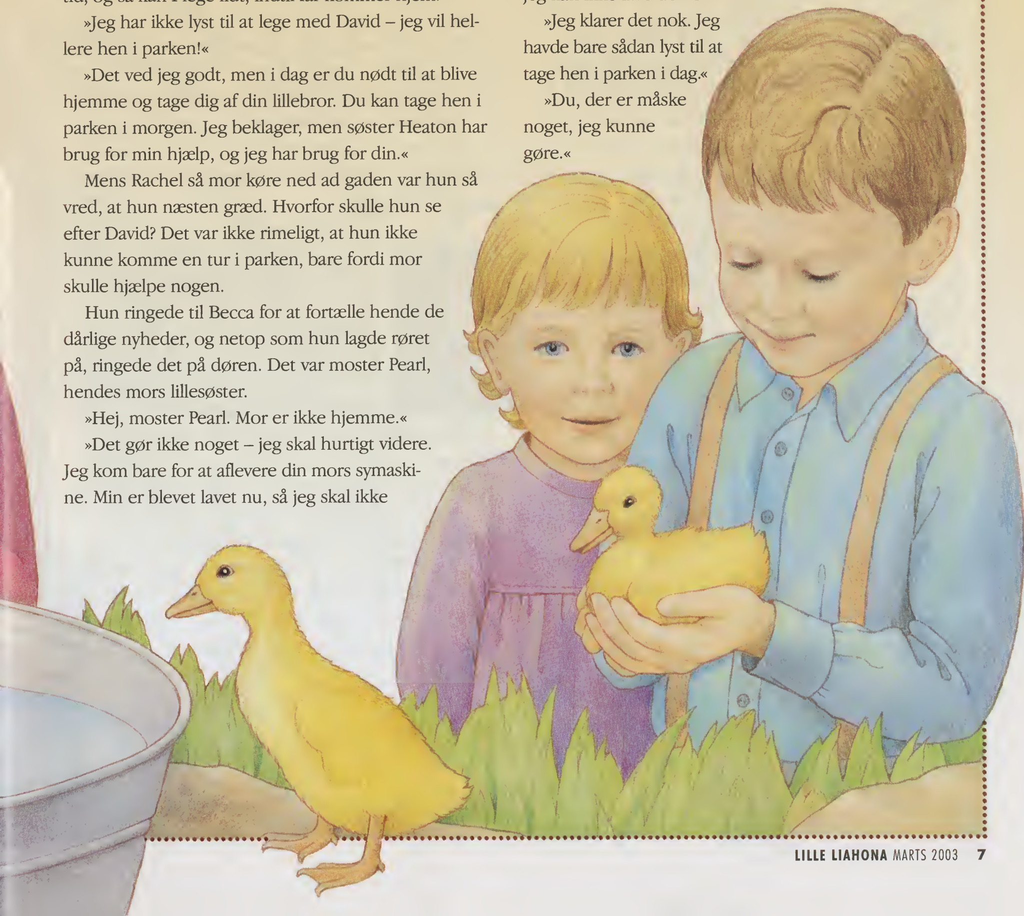
»Hvad er der i vejen?«

»Åh, jeg skulle have været i parken sammen med Becca, men mor bad mig om at blive hjemme og se efter David, så hun kunne hjælpe en dame i vores menighed.«

»Det var en skam. Hvis det bare ikke havde været i dag, så var jeg blevet her, så du kunne være sammen med din veninde. Men jeg har en aftale hos lægen, og jeg kan ikke lave den om.«

»Jeg klarer det nok. Jeg havde bare sådan lyst til at tage hen i parken i dag.«

»Du, der er måske noget, jeg kunne gøre.«

»Hvad?«

»Sæt dig ned, så skal jeg fortælle dig en historie.«

Rachel tvivlede på, at en historie kunne ordne situationen – en historie kunne ikke passe børn for hende. Men moster Pearl vidste som regel, hvad hun snakkede om, så Rachel fulgte med hende hen til sofaen.

Moster Pearl begyndte: »Da din tipoldemor Emily Burk rejste fra Nauvoo mod vest, havde hun en gammel høne, hun gerne ville have med. Den havde gjort noget ret usædvanligt – siddet på en rede fuld af andeæg – og Emily kunne simpelthen ikke efterlade den. Så hun satte en kasse op i vognen til reden. Ællingerne blev snart ruget ud, og hver aften, når vognen standsede, fyldte Emily en balje med vand og lod ællingerne svømme rundt. Alle i lejren kom hen for at se på dem.«

»Forstår du, Rachel, medlemskabet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indebærer, at vi hjælper andre. Der er endda et skriftsted i Mormons Bog, som forklarer os, hvor vigtigt det er, at ›bære hinandens byrder‹ [Mosiah 18:8]. Vor himmelske Fader ønsker, at vi tager os af dem, der ikke kan klare sig selv.«

»Mener du ligesom Emily tog sig af hønen, og ligesom hønen tog sig af ællingerne?«

»Og ligesom Herren tog sig af pionererne, og ligesom han stadig tager sig af os alle sammen. Han ønsker, at vi skal være lykkelige, så han våger over os.«

»Hvorfor tager han sig ikke af søster Heaton, så mor ikke behøver at gøre det?«

»Jamen det er netop sådan, han tager sig af søster Heaton – ved din mors hjælp. For det meste besvarer vor himmelske Fader vore bønner gennem andre.«

»Så mor er altså vor himmelske Faders svar på søster Heatons bønner?«

»Sikkert. Din mor hjælper søster Heaton til at få lidt hvile og aflede hendes tanker fra hendes problemer, lidt på samme måde som ællingerne var med til fornøje de trætte pionerer, når deres lange dage var omme.«

»Men hvorfor er jeg nødt til at passe David?«

»Så din mor kan hjælpe søster Heaton. Ællingerne havde ikke kunnet fornøje pionererne, hvis ikke hønen havde taget sig af dem. Din mor kunne ikke hjælpe søster Heaton, hvis hun ikke vidste, at du kunne passe godt på din bror, mens hun er væk.«

»Så på en måde hjælper jeg altså også søster Heaton?«

»På en meget vigtig måde.«

»Jamen så er jeg ikke så ked af, at jeg må vente til i morgen med at tage hen i parken.«

»Jeg er glad for, at du føler sådan.«

Da moster Pearl tog af sted, hørte Rachel, at David var ved at vågne. På vej op ad trappen tænkte hun mere over, hvad moster Pearl havde sagt. Rachel var stadig lidt skuffet over, at hun måtte gå glip af turen til parken, men det hjalp hende at tænke på, at vor himmelske Fader bedre kunne tage sig af søster Heaton, når hun tog sig af David. ●

»Når vi holder budene og [tjener], så kan Herren ›i rigere mål … udgyde sin Ånd over [os]' (Mosiah 18:10; se L&P 20:77). Belønningen for lydighed og tjeneste er ikke blot Helligåndens gave, men også Åndens særlige gaver. Paulus definerer Åndens frugter som kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse (se Gal 5:22-23). Helligånden velsigner os med kristuslignende egenskaber, når vi tjener hinanden.«

Elder Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds (»At leve et kristuslignende liv«, *Liahona*, dec. 1999, s. 13)

TIL HØJRE: ILLUSTRATIONER AF SCOTT GREER

Dengang jeg boede hos min himmelske Fader

PAT GRAHAM

Instruktioner: Farvelæg hvert billede. Fortæl derefter denne sandfærdige beretning (se Abraham 3-5).

1. Vi boede hos vor himmelske Fader, før vi blev født.

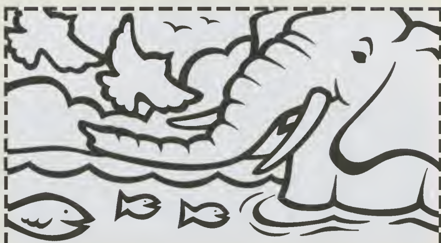
2. Han bad Jesus Kristus om at skabe en verden til os.

3. Jesus skabte solen, månen og stjernerne, så de kunne give lys.

4. Jesus gjorde verden smuk med træer og blomster.

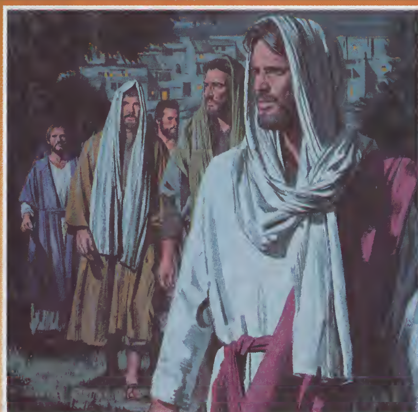

5. Han skabte fisk, fugle og andre dyr og satte dem på jorden.

6. Til sidst satte han Adam og Eva, vore første forfædre, på jorden.

JESUS LIDER I GETSEMANE HAVE

ILLUSTRATIONER: PAUL MANN

Jesus og apostlene gik ud i Getsemane have. Judas gik ikke med dem. Han gik hen for at fortælle ypperstepræsterne og farisæerne, hvor Jesus var.

Matt 26:36; Mark 14:43; Joh 18:2-3

Frelseren bad Peter, Jakob og Johannes om at gå med ind i haven og vente, mens han gik lidt længere væk og bad.

Matt 26:36-38; Mark 14:33-34

Han vidste, at han måtte lide for alle menneskers synder. Han havde ikke lyst til at lide, men han valgte at adlyde vor himmelske Fader.

Matt 26:39-44

Peter, Jakob og Johannes faldt i søvn, mens Jesus bad. Jesus så, at de sov, og bad dem om at holde sig vågne.

Matt 26:40-41

Han bad igen. Peter, Jakob og Johannes ville gerne holde sig vågne. Men de var meget trætte og faldt igen i søvn. Jesus så igen, at de sov. Han gik tilbage for at bede.

Matt 26:42-44

Mens Jesus bad, begyndte han at skælve. Han led så meget, at der trængte blod ud af huden. Han led for alle menneskers synder, for at de kunne få tilgivelse, hvis de ville omvende sig. Mens han led og bad, kom der en engel og gav ham styrke.

Luk 22:42-44; L&P 19:16-18

Jesus vækkede Peter, Jakob og Johannes og sagde til dem, at han ville blive forrådt og derpå slået ihjel af ugudelige mennesker, som var på vej ud for at hente ham.

Matt 26:45-46

Husk

»O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds bud« (Alma 37:35).

Fra et interview med ældste Walter F. González fra De Halvfjerds, som for tiden tjener i præsidentskabet over det nordlige område i Sydamerika; af Christine Rappleye

Jeg kommer fra Uruguay, hvor jeg fandt ud af, at Mormons Bog er sandfærdig. Jeg følte det først i mit hjerte og derefter i mit sind. Da jeg læste de første par sider af Nephis Første Bog, vidste jeg, at der var noget særligt ved denne bog. Jeg var så rørt, at jeg ikke kunne skjule, hvad jeg følte! Der var noget, som sagde mig, at bogen var sand. Jeg kan vidne om, at Mormons Bog fremkalder Guds Ånd, som er Helligånden.

Hvis Mormons Bog er sand og lærer os om Jesus Kristus, så er Joseph Smith en profet. Hvis Joseph Smith er en profet, så må Kirken være sand. Det er sådan, at jeg fandt ud af, at Kirken er sand.

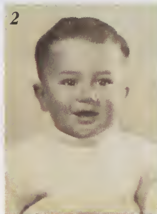
Inden jeg blev medlem af Kirken, havde mine forældre lært mig mange gode principper. Nogle af dem var evangeliske principper, men mine forældre vidste ikke, at det var Kirkens lærdomme. Jeg vidste lidt om Jesus Kristus, men jeg havde aldrig været nødt til at finde ud af, om det var sandt. I min søgen efter et svar på, om Kirken var sand, bestemte jeg mig for, at jeg ville bede på mine knæ for første gang i mit liv. Sådan havde jeg aldrig bedt før. Der burde være flere, som knælede ned for at få et vidnesbyrd.

Vi skal huske på vore åndelige oplevelser. Jeg prøver at huske på den første oplevelse, der førte til min omvendelse, og bevare den som et levende minde for mig selv og min familie. Jeg mener, at det er vigtigt at huske på sådanne åndelige oplevelser. Hvis man husker på dem, hjælper de en til at kunne holde ud til enden.

Vi kan lære noget af Mormons Bog. Dengang Alma underviste som missionær og som far, sagde han, at vi skal huske på evangeliet (se Alma 37:13). Det gjorde Lehi også. Han sagde, at vi skal huske på, hvordan Herren førte ham og hans familie til det forjættede land (se 2 Nephi 1:1-5). Jeg prøver altid at huske på, hvordan jeg blev omvendt, og hvordan jeg fandt ud af, at Kirken er sand. Disse minder har været en hjælp for mig i alle de 30 år, jeg har været medlem af Kirken.

1. Som toårig.
2. Som treårig.
3. Ældste González som tiårig (til højre) spiller fodbold med sin bror Luis (til venstre).

Vi må også huske på, at vi har indgået pagter med Herren. Vi er et folk, som indgår pagter. Templet er et symbol på disse pagter. Det er meget vigtigt ikke at tage disse pagter for givet. Vi må forstå og grunde over dem. Det gør os mere opsatte på at holde dem.

Vi kan forpligte os og derved blive bedre forberedt til at indgå pagter som f.eks. dåbspagten. Vi kan f.eks. forpligte os til at læse i Mormons Bog hver dag, bede på vore knæ hver dag og gå i kirke hver uge. Når vi opfylder disse forpligtelser, forbereder vi os til at holde en pagt – en pagt som f.eks. dåbspagten, som forbereder os til at kunne komme i templet. Hvis vi opfylder vore forpligtelser, uanset hvad de er, bliver det lettere for os at holde vore pagter.

Når en søgende beslutter sig for at lære mere om Kirken, opfordrer missionærerne vedkommende til at indgå små forpligtelser, som f.eks. at bede, komme i kirke og læse i skrifterne. Når undersøgeren opfylder disse forpligtelser, så ved missionærerne, at vedkommende forbereder sig til at indgå dåbspagten og er ved at få et vidnesbyrd.

Ældste González og hans hustru Zulma og deres familie.

Mormons Bog var nøglen til min omvendelse. Jeg holder så meget af Mormons Bog, fordi vi ved hjælp af den kan lære om Jesus Kristus. Vi kan lære, at han er Guds Søn og vor Frelser. Vi kan udvikle vores eget vidnesbyrd om ham. Han kan blive virkelig for os. Han er virkelig. Når vi nærmer os ham og opfylder vore forpligtelser og holder vore pagter, kan vi også føle hans kærlighed, som er virkelig. Du må altid huske på ham og på, hvordan du fik dit vidnesbyrd om ham. ●

Tempelkort

I hele 2003 indeholder hvert nummer af *Lille Liahona* tempelkort. Tag tempelkortene ud af tidsskriftet, lim dem på karton og klip dem ud. Saml på kortene, så de kan minde dig om templets betydning.

FOTO: LAURENI FOCHETTO

Templet i São Paulo i Brasilien

Indviet den 30. oktober 1978
af præsident Spencer W. Kimball

Templet i Tokyo i Japan

Indviet den 27. oktober 1980
af præsident Spencer W. Kimball

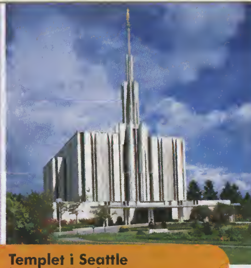

FOTO: JED A. CLARK

Templet i Seattle i staten Washington

Indviet den 17. november 1980
af præsident Spencer W. Kimball

FOTO: STEVE TREGEAGLE

Templet i Jordan River i Utah

Indviet den 16. november 1981
af præsident Spencer W. Kimball (bønnen blev læst op af præsident Marion G. Romney)

FOTO: JED A. CLARK

Templet i Atlanta i Georgia

Indviet den 1. juni 1983
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: MICHAEL MCCONKIE

Templet i Apia i Samoa

Indviet den 5. august 1983
af præsident Gordon B. Hinckley

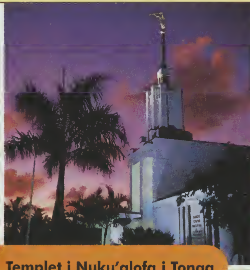
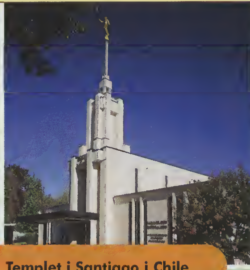

FOTO: WILLIAM F. HOLDMAN

Templet i Nuku'alofa i Tonga

Indviet den 9. august 1983
af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Santiago i Chile

Indviet den 15. september 1983
af præsident Gordon B. Hinckley

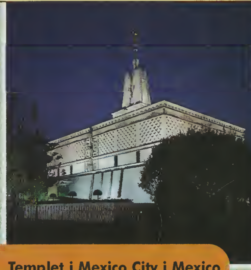

FOTO: JED A. CLARK

Templet i Mexico City i Mexico

Indviet den 2. december 1983
af præsident Gordon B. Hinckley

Bered familiens medlemmer ved at styrke dem åndeligt

Udvælg og læs bønsomt de skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, som opfylder behovene hos de søstre, du besøger. Fortæl om dine oplevelser og aflæg vidnesbyrd. Motivér dem, du underviser, til at gøre det samme.

Det Første Præsidentskab: »Hjemmet er grundlaget for et retskaffent liv, og intet andet kan erstatte det eller varetage dets afgørende funktioner i opfyldelsen af denne opgave fra Gud.

Vi råder forældre og børn til at prioritere familiebøn, familieaftem, studium af og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter højest. Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt pålagte pligter, som kun forældre og familier kan udføre på rette måde« (brev fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999; se *Liahona*, dec. 1999, s. 1).

Præsident Gordon B. Hinckley: »... elsk jeres børn. Værdsæt dem. De er så dyrebare. De er så umådeligt betydningsfulde. De er fremtiden. I har brug for mere end jeres egen visdom til at opdrage dem. I har brug for Herrens hjælp. Bed om den hjælp og følg den inspiration, I modtager« (»Et stof af tro og vidnesbyrd«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 89).

Moses 5:11–12: »Eva ... hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige. Og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre.«

Ældste Henry B. Eyring, De Tolv Apostles Kvorum: »Knæl som familie sammen ned i ydmyg bøn og giv alle mulighed for at bede. Der vil være tider, hvor bønnerne synes udenadlærte, og hvor de, der ikke beder, lader tankerne vandre. Men der vil være andre uvurderlige øjeblikke, hvor nogen vil bede i tro for virkelige behov, og Helligånden vil røre hjerterne med vidnesbyrd. Jeg erindrer ikke så meget af min mors belæringer, som jeg husker hendes bønner for os. Jeg kunne føle hendes kærlighed, og Ånden bekræftede i mit hjerte, at hun elskede vor himmelske Fader og Frelseren, samt at hendes bønner ville blive besvaret. Hun bragte velsignelser ned over os dengang, og det gør mindet om hendes bønner stadig« (»En arv af vidnesbyrd«, *Stjernen*, juli 1996, s. 64).

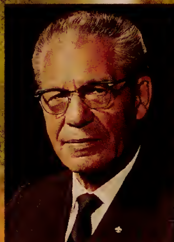
Bonnie D. Parkin, Hjælpeforenings hovedpræsidentinde: »Den åndelige styrkelse af vores familie begynder i vores eget hjem, hvad enten det er en græshytte eller et palads. Den fortsætter med vore niecer, nevøer, kusiner og fætre samt børnebørn. Den omfatter vores menigheds primarybørn samt unge piger og unge mænd såvel som vore naboer og lokalsamfund. Det begynder med, at vi ofte aflægger vores vidnesbyrd, at vi tror på vore børns evner og talenter, at vi fortæller om vore kampe såvel som om vore sejre, at vi krammer og lytter mere end vi haster og skælder ud, at vi fortæller om besvarede bønner, at vi levendegør skrifterne gennem historier og belæringer, at vi beder andre om at tilgive os, såvel som at vi tilgiver dem deres ufuldkommenheder. Selvfølgelig sker alt dette ikke på én gang. Vi stræber blot videre! Vi må aldrig give op over for vore børn eller over for os selv.«

- *På hvilke måder kan vi styrke vores egen og vores families åndelighed?*
- *Hvorfor har vi så hårdt brug for Herrens hjælp til at kunne opdrage vore børn?* ■

ILLUSTRATION: SHERI LYNN BOYER DOTY

I DAG VIL JEG ...

N. Eldon Tanner blev ordineret til apostel i 1962. I 1963 begyndte han at virke i Det Første Præsidentskab, hvor han forblev indtil sin død i 1982. Her lærer han os at berede os til det evige liv – ved at begynde i dag.

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER (1898-1982)

Hvis dagen i dag var din sidste på jord,
og livsrejsen endte, alt for hurtigt endda.
Hvad var da dit værd efter møjen så stor?
Hvad kunne du da tage med dig herfra?
– Anonym

Disse ord fra et kendt digt opsummerer, hvad livet drejer sig om. Vi bliver født, vi lever, og vi dør, og hvad er formålet? Vores kundskab om og forståelse af formålet med vores eksistens, og hvad vor evige skæbne bliver, bør hjælpe os til at bestemme os til, hvordan vi skal leve, og hvordan vi kan skille det fra, der virkelig betyder noget, og så stræbe efter det.

Vi bør hver især sige: »I dag er den første dag i resten af mit liv. Lad mig begynde nu at forberede mig til det evige liv, så jeg må komme til at opleve en fuldstændig glæde og lykke nu og for evigt.« Når alt kommer til alt, er det jo det, vi alle sammen ønsker, og det er af yderste vigtighed, at vi tager os tid til at finde ud af, hvordan vi kommer så vidt, og begynder nu at arbejde på det dag efter dag.

Dag for dag

For at kunne opnå dette må vi studere og lære og forøge vores viden om og forståelse af evangeliet. Og ved at anvende, hvad vi lærer dag for dag og hver eneste dag, øges vores tro og vidnesbyrd, hvilket er af største betydning for vores egen frelse, såvel som for vores indflydelse på dem, vi elsker, og som vi ønsker at dele vores lykke og velsignelser med.

Husk altid på, at hensigten med evangeliet er, at vi lærer, hvordan vi skal opføre os til fremme af vores åndelige og timelige gøremål. Det er ikke nok at komme til Kirkens møder, at nyde nadveren, at deltage i religiøse samtaler og derefter vende det døve øre til vores families, vore naboers eller samfundets behov eller være uærlige eller samvittighedsløse i vores omgang med dem.

Det er heller ikke nok at være en god, pligtopfyldende samfundsborger, som yder bidrag til velgørenhed, er aktiv i det offentlige liv og i almindelighed lever et godt kristent liv. Skønt det er prisværdigt, er det ikke tilstrækkeligt til at gøre os berettigede til den fuldkomne glæde og det evige liv, som vor Fader i himlen har lovet dem, der elsker ham og holder hans befalinger.

Vore pligter

I husker nok beretningen om ham, som kom hen til Frelseren og sagde:

»›Mester, hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?‹

Han svarede ham: ›… Vil du gå ind til livet, så hold budene!‹« (Matt 19:16-17).

I skrifterne forklares det igen og igen, hvad befalingerne er, og at et af de krav, der skal opfyldes, for at man kan få det evige liv, eller bo hos Gud, er dåb, udført med den rette myndighed i hans kirke og rige. Ved dåben bliver vi medlemmer af den sande kirke og påtager os de ansvar, der er forbundet med dette medlemskab.

Vi har fået formaning om at lære vore pligter at kende og virke i det embede, hvortil vi er blevet udpeget, og vi er blevet advaret om, at hvis vi ikke gør det, bliver vi ikke regnet for værdige til at stå i vores kald (se L&P 107:99-100).

Øvelse gør mester

Hvordan holder vi os på den rette sti, så vi kan nå vore mål og til slut det evige liv? Kun ved at beherske os og ved hver dag at omvende os fra de gamle vaner, eller svagheder, som hindrer os i at virkeliggøre vore guddommelige muligheder og nå vores endemål. Vi ved, at vi er nødt til at arbejde uophørligt for at kunne opnå noget som helst i livet, som er umagen værd.

Før en golfspiller begynder en turnering, øver han sig i timevis på hvert enkelt slag. Musikere, kunstnere og talere må alle arbejde og øve sig for at kunne blive dygtige. Hvor meget vigtigere er det da ikke for os at berede os på at udføre vor himmelske Faders gerning, han som har sat os her med et víst og herligt formål.

Når vi tænker over nytten af, at vi bestemmer os til at blive bedre, så lad os beslutte os til at beherske os, så vi vælger vore forsætter med omhu, tænker over formålet med at

ILLUSTRATIONER: CARY HENRIE; MODELFOTO

træffe dem og endelig indgår forpligtelser med den hensigt at opfylde dem og ikke lade nogen forhindring standse os. Lad os ved begyndelsen af hver dag minde os selv om, at vi kan holde et forsæt blot denne dag. Når vi gør det, bliver det lettere og lettere, indtil det bliver en vane.

Gør din dag god

Jeg kendte en ung pige, som blev undervist i evangeliet og gerne ville slutte sig til Kirken, men som havde vanskeligheder med at overholde visdomsordet. Hun røg cigaretter og drak kaffe, og tanken om aldrig mere at skulle nyde en cigaret eller en kop kaffe overvældede hende. En af missionærerne foreslog hende at prøve det blot en enkelt dag og derpå en enkelt dag mere. Hun fandt ud af, at hun ved at tage én dag ad gangen kunne klare det, og hun blev snart efter døbt. Det samme gælder i ethvert tilfælde, hvor man ønsker at ændre en dårlig vane til en god.

Den største velsignelse, man kan nyde her i livet, er ved aftenstid at gå i seng med god samvittighed og vide, at man den dag har levet i harmoni med Frelserens lære og har udført det arbejde, man har fået pålagt.

Nu står vi over for den første dag i resten af vores liv. Lad os med disciplin og beslutsomhed gøre dette år til et godt år og et godt liv for os selv og for vores familie og næste. Det er godt at begynde hver ny dag med følgende forsætter eller nogle, man selv vælger:

Bare i dag

- Jeg vil søge min himmelske Fader i oprigtig bøn. Jeg vil lytte efter Åndens tilskyndelser og lade mig lede af dem.
- Jeg vil *udtrykke* min kærlighed til Gud og hans Søn, Jesus Kristus, i bøn og vil *vise* min kærlighed til dem ved at tjene mine medmennesker.
- Jeg vil studere og stræbe efter en større forståelse af evangeliet.
- Jeg vil først søge Guds rige og hans retfærdighed.
- Jeg vil lytte til og rette mig efter Guds profets råd. Jeg vil holde pagterne og befalingerne.
- Jeg vil lære en eller anden om evangeliet med ord eller ved mit eksempel.
- Jeg vil overholde Kirkens standarder.
- Jeg vil i ord og gerning udtrykke min kærlighed til min familie.
- Jeg vil være ærlig i alle forhold.
- Jeg vil berede mig til de opgaver, jeg er blevet sat til at varetage.
- Jeg vil gøre en god gerning for en eller anden i dag.
- Jeg vil udtrykke min påskønnelse og taknemlighed for alle velsignelser.
- Jeg vil være loyal i de forhold, hvor jeg bør være loyal.

Og endelig kan vi ikke gøre noget bedre end at sætte og holde forsætter, der findes i den 13. trosartikel: »Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.« ■

Da det gik op for athenerne, at Paulus' budskab var religiøst, spottede nogle ham, mens andre høfligt forholdt sig uinteresserede. Begge reaktioner var et udtryk for, at de så forbi målet.

Sandheden om min familie

SCOTT BEAN

Et par uger før jeg skulle begynde i skole, sad jeg på verandaen sammen med mine venner Grace og Ron, da samtalen faldt på, hvor lidt Grace brød sig om sin far. Det var ikke første gang, hun nævnte det.

»Han gør mig altid så flov, når vi er nogen steder – bare det, at han er der. Det er bare så irriterende, når han altid skal … « Hun fortsatte med at snakke om sin fars ufuldkommenheder og om, hvordan han ikke levede op til hendes forventninger.

Ron drejede samtalen over på sin familie og begyndte at fortælle om, at han ikke syntes, at hans mor var hjemme nok, og at han ikke brød sig om hendes påklædning. Han mente ikke, at han skulle være hjemme til en bestemt tid om aftenen, eller at hans far burde råbe så meget.

Jeg sad hele tiden i sofagyngen og ventede på, at de skulle spørge mig om, hvad jeg ikke kunne lide ved min familie. Jeg kunne ikke sige, at jeg ikke elskede min familie. Vi havde boet fem forskellige steder og flytningerne havde knyttet stærke bånd mellem min bror og min søster og mig. Vi stolede på hinanden og tog hinanden i forsvar. Vores nære forhold var noget, som min mor var meget stolt af.

Så sagde Grace: »Hvad med din familie, Scott?«

Jeg sagde ikke noget et minuts tid. Jeg valgte mine ord med omhu, for jeg vidste, at det, jeg sagde, ville være udtryk for, hvad jeg troede på. Da jeg endelig talte, følte jeg, at Ånden lagde mig ordene i munden. Ingen af dem afbrød mig, mens jeg talte om, hvor meget min familie betød for mig, og at jeg håbede at kunne være sammen med dem i al evighed. Jeg opfordrede dem til at have større tålmodighed med deres familie. Jeg sagde, at de skulle se på helheden.

Jeg løb indenfor og hentede familieproklamationen, som er skrevet af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Jeg læste det syvende afsnit op for dem og fokuserede hovedsagelig på de egenskaber, som vi bør bygge familiens indbyrdes forhold på: »Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og

sunde fritidsbeskæftigelser« (*Liahona*, okt. 1998, s. 24).

Da jeg havde læst det, sagde jeg: »Det er, hvad min familie tror på. Det er det, vi gerne vil være og stræber efter at være. Jeg ved, at hvis jeg kan gøre alt det, så kan jeg stå frem sammen med min familie på dommens dag og vide, at vi kan være sammen for evigt.«

Jeg ved ikke, hvor godt mine venner tog imod disse ord på grund af den lange pause, de begge holdt. Vi sad der lidt og tænkte over, hvad der var blevet sagt.

Senere gik tusind tanker gennem hovedet på mig. Jeg var stolt over, at jeg var ved at forberede mig til en mission ved at fortælle mine venner om Kirkens lærdomme vedrørende familien. Men gjorde jeg det på den rigtige måde? Og hvad ville de tænke, hvis jeg forsøgte at forklare mere om evangeliet?

Mens jeg gjorde mig klar til at gå i seng, bladrede jeg gennem mine skrifter og slog op på afsnit 4 i Lære og Pagter. Her får vi at vide, at hvis vi missionerer for Herren »af [vores] hele hjerte, sjæl, sind og styrke,« så kan vi »stå ulastelige for Gud på den yderste dag« (L&P 4:2).

Selvfølgelig har mine venner og jeg stadig vore uoverensstemmelser. Men jeg blev klar over, at ingen mister en rigtig ven, blot fordi man taler om religion og tro. Selv om Grace og Ron ikke sluttede sig til Kirken, er jeg stadig venner med dem. Jeg havde det godt med at have forklaret dem, hvad jeg tror på. At de ikke straks ændrede deres opfattelse af familien eller religion, betyder ikke noget. Jeg ved, at der findes hundredvis af beretninger om, hvor vigtigt det er at holde ud, når man missionerer. Min bliver måske en af dem. ■

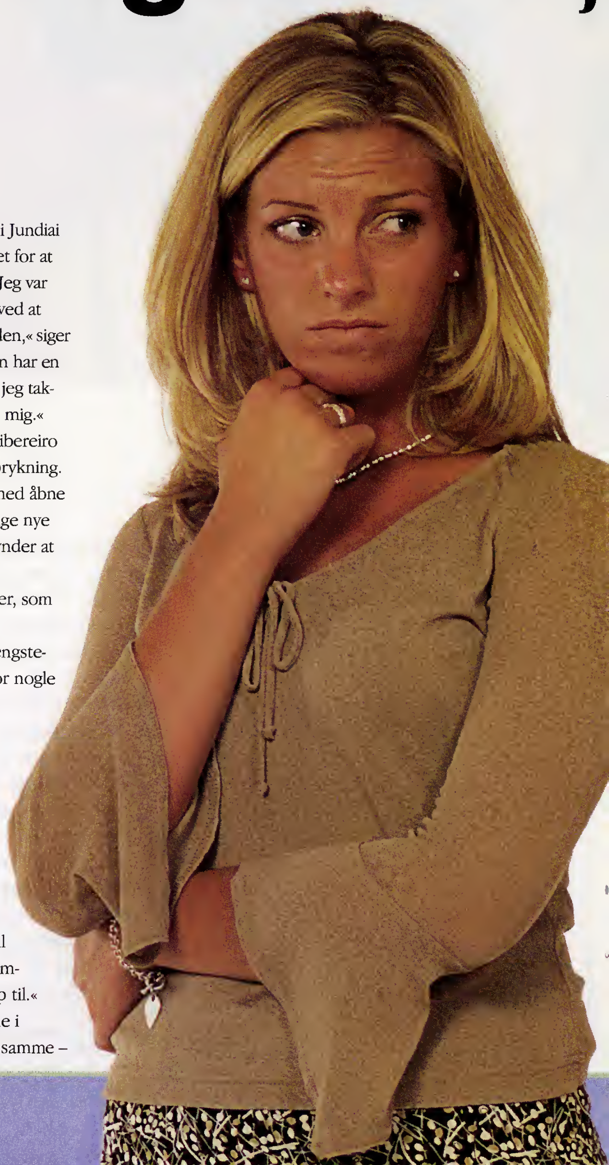
Scott Bean er medlem af Elkhorn Ward i Omaha Stav i Nebraska.

Da mine venner spurgte: »Hvad med din familie, Scott?« fik jeg mulighed for at fortælle dem sandheden – om min familie og om evangeliet.

ILLUSTRATION: STEVE KROPP

Fra

Unge Piger til Hj

KATHLEEN LUBECK PETERSON

Da Juliana Circe da Costa fra Colônia Gren i Jundiai Stav i Brasilien fyldte 18, var hun bekymret for at skulle til at komme i Hjælpeforeningen. »Jeg var bange for, at jeg ville føle mig ensom og beklemt ved at være sammen med de voksne kvinder i menigheden,« siger hun. »I begyndelsen var det underligt, men Herren har en hensigt med alt. Jeg siger ikke, at det var let, men jeg takker Herren og søstrene for, at de var så søde mod mig.«

Julianas hjælpeforeningspræsidentinde, Rita Ribereiro Pandolfi, spillede en afgørende rolle i Julianas oprykning. »I vores menighed tager vi imod de unge piger med åbne arme,« siger hun. »Vi ved, at de står over for mange nye udfordringer, når de forlader Unge Piger og begynder at komme i Hjælpeforeningen.«

Ligesom Juliana er der mange andre unge piger, som føler, at det kræver lidt tilpasning at komme i Hjælpeforeningen. Men ikke alle unge piger er ængstelige ved at blive medlem af Hjælpeforeningen. For nogle er det en kærkommen forandring at komme i Hjælpeforeningen. »Jeg var klar til nye udfordringer,« siger Rachel Kramer fra Chapel Hill Første Ward i Durham Stav i North Carolina. »Jeg var lige så klar til at forlade Unge Piger som 18-årig som jeg havde været klar til at blive en del af Unge Piger som 12-årig. Jeg mente, at kvinderne i Hjælpeforeningen var kloge og udstrålede glæden ved at leve et liv i harmoni med evangeliet. Og jeg var glad for at gå videre til de lidt dybere samtaler om evangeliet og være sammen med så mange kvinder, som jeg kunne se op til.«

Men uanset om unge piger er klar til at komme i Hjælpeforeningen eller ej, så har de brug for det samme –

MODELFOTO: STEVE BUNDERSON, MEDMINDRE ANDET ER NÆVNT

ælpeforeningen

Alle søstre har brug for at føle sig elsket og værdsat, når de rykker op fra Unge Piger til Hjælpeforeningen.

at blive elsket og værdsat, at have venner, at lære, at føle Ånden og være en del af organisationen. Erfaringerne viser, at visse ting kan gøre overgangen lettere. Den rette planlægning mellem Unge Pigers og Hjælpeforeningens præsidentskaber, venskabsformidling og et stærkt netværk af omsorgsfulde medlemmer i menigheden, kan være til hjælp.

Ledernes samarbejde

I *Kirkens instruktionshåndbog* finder vi grundlaget for overgangen til Hjælpeforeningen, nemlig at Unge Pigers og Hjælpeforeningens præsidentskab arbejder sammen (se *Bog 2: Ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne*, 1998, s. 206, 217).

I en bestemt stav tilbereder og serverer stavens hjælpeforeningspræsidentskab hvert år et måltid i forbindelse med Unge Pigers lejr for bedre at lære de unge piger at kende. »Vi tager af sted i så god tid, at vi kan tale med hver enkelt menighed,« siger hjælpeforeningspræsidentinde Carolyn Rasmus fra Orem Nordre Stav i Utah. »Vi serverede noget, hvor vi skulle lægge maden på deres tallerken, så vi kunne tale med hver enkelt ung pige. Jeg kan huske, at pigerne snakkede – positivt – om, at vi havde jeans på, at vi ikke var bange for at blive snavsede, og at vi gav os tid til at komme ud til lejren. Vi håber, at det gav dem mulighed for at se os som søstre, der er til at snakke med.«

Evelia de Hoyos, som er hjælpeforeningspræsidentinde i Viveros Ward i Cuautla Stav i Mexico, siger: »Hvert år i oktober besøger vi i hjælpeforeningspræsidentskabet laurbærpigerne sammen med en UV-repræsentant. Vi taler om Hjælpeforeningens erklæring, organisationens historie og dens formål, dens fokus på uddannelse, personlig udvikling, familien og hjemmet, kyskhed, besøgslærerinder og programmet Personlig Fremgang.«

Et andet hjælpeforeningspræsidentskab tager regelmæssigt de unge pigers behov op på stavens oplæringsmøder. »Ved oplæringen af lederne, både i Unge Piger og i Hjælpeforeningen, har vi sat fokus på de unge pigers behov,« siger Margarita Woodhouse, som er hjælpeforeningspræsidentinde i San Antonio Stav i Texas. »Ved at planlægge, hvordan vi i højere grad inddrager vore unge søstre, styrker vi Hjælpeforeningens fremtid.«

Hun tilføjer: »Vi har fundet ud af, at Unge Pigers lederes tilstedeværelse ved Hjælpeforeningens arrangementer spiller en afgørende rolle for overgangen. Unge piger søger de velkendte ansigter blandt de ledere, de er kommet til at holde af. Udover mødrene er Unge Pigers ledere Hjælpeforeningens rollemodeller for unge piger.«

Mange ledere i menighederne og i staven planlægger begivenheder, som bringer søstrene i Unge Piger og Hjælpeforeningen sammen. Diana Gardner fra Harrogate Ward i York Stav i England siger, at laurbærpigerne blev indbudt til at komme i templet for at udføre dåb på den aften, hvor søstrene i deres menigheds hjælpeforening modtog begavelser. »Laurbærpigerne og Hjælpeforeningens søstre spiste middag sammen i cafeteriet og gik en tur rundt i tempelhaven sammen. Deres samtaler har haft stor betydning for de unge piger,« siger søster Gardner.

En ung pige følte, at det blev lettere for hende at rykke op i Hjælpeforeningen, fordi hun kom til inspirationsmøderne. »Da jeg var i Unge Piger, inviterede Hjælpeforeningen laurbærpigerne med,« siger Vicky Hacking fra Pleasant Hill Ward i Orlando Søndre Stav i Florida. »De arrangerede jævnligt en håndarbejdsklasse, hvor vi kunne være med. Nogle gange var der en klasse for mor og datter. Dette gav mig lyst til at være med og lyst til at komme i Hjælpeforeningen, da jeg fyldte 18.«

I Billingham Ward i Billingham Stav i England opfordrede Unge Pigers ledere en gruppe søstre fra Hjælpeforeningen til at hjælpe de unge piger med at lave julegaver til et tjenesteprojekt. »Det var dejligt at se de unge piger og søstrene fra Hjælpeforeningen blande sig med hinanden og komme så godt ud af det sammen og sludre og le under mere uformelle forhold,« siger Ann Helps, som er andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab. »Det var med til at

nedbryde de unge pigers stereotype opfattelse af hjælpeforeningssøstre og få dem til at indse, at ældre søstre også engang har været unge piger, som stadig kan more sig.«

Muligheder for at tjene

Unge piger, som er nye i Hjælpeforeningen, har lettere ved at føle Hjælpeforeningens ånd, når de inddrages i planlægningen, undervisningen og yder tjeneste. Når de får tildelt besøgslærerinder med det samme og selv bliver besøgslærerinder får de mulighed for at tjene såvel som at knytte venskaber. Man kan også kalde en ny søster til en komite eller give hende andre opgaver i Hjælpeforeningen.

I nogle menigheder beder man en ny søster om at være med til at give en lektion, hvis hun føler sig tryg ved det. »Disse unge søstre har med deres ungdommelige syn på evangeliet ofte gjort et dybt og varigt indtryk på vores hjælpeforening,« siger hjælpeforeningspræsidentinde Susan Burningham fra Bountiful Hills Ward i Bountiful Centrale Stav i Utah. »Jeg skal aldrig glemme dengang, en ung søster i sin lektion fortalte os om nogle af de oplevelser, hun havde nedskrevet i sin dagbog. I en anden lektion fortalte to unge piger og deres mor om, hvorfor de havde besluttet at leve et rent og dydigt liv.«

Muligheder for at tjene fylder sjælen med glæde og en følelse af at tjene et formål. Nye søstre kan blive bedt om at hjælpe andre søstre i Hjælpeforeningen med barmhjertighedstjeneste eller med et humanitært projekt.

FOTO: © PHOTODISC

Udover at føle sig elsket og værdsat har de unge piger, som rykker op i Hjælpeforeningen, brug for at have venner, at lære, at føle Ånden og at være en del af organisationen.

»Min overgang fra Unge Piger til Hjælpeforeningen var en vidunderlig oplevelse på grund af tjeneste,« siger Tagen Spencer fra Princeton Ward i Pocatello Østre Stav i Idaho. »Selv om jeg begyndte i Hjælpeforeningen i mit hjemward, hvor de fleste af kvinderne var ældre, var de alle meget imødekommende over for mig. Da jeg tjente sammen med dem i et humanitært projekt, var mange af menighedens enker til stede. Vi havde fået til opgave at sortere brugt tøj. En søster ringede og tilbød at tage mig med. Hun inviterede mig endda på frokost efter tjenesteprojektet. Hver gang der var en, der fandt en brugt brudekjole, tog hun den, gav den til mig og begyndte at le. Vi hyggede os virkelig. Det styrkede mit vidnesbyrd om tjeneste såvel som hjalp mig til at knytte venskaber med søstrene.«

AT FØLE SIG ELSKET

»Mit ønske for de unge piger, som rykker op i Hjælpeforeningen, er, at de bliver modtaget med åbne arme, at de føler sig trygge og føler Herrens kærlighed gennem de kvinder, de omgås. Hjælpeforeningen bliver det sted, hvor hver enkelt ung pige finder andre kvinder, som tager sig af hende og tjener hende. Det er også det sted, hvor hun lærer at elske sine søstre. Mit råd til disse nye søstre er, at de skal engagere sig og glemme sig selv. Så sker der mirakler.«

Bonnie D. Parkin, Kirkens hjælpeforeningspræsidentinde

Knyt venskaber med unge piger

Det kan blive en særlig begivenhed at byde nye søstre velkommen i Hjælpeforeningen. Nogle præsidentskaber giver hver ung pige en blomst eller et indrammet eksemplar af Hjælpeforeningens erklæring. Nogle viser hvert enkelt nyt medlem særlig opmærksomhed. I en menighed lavede præsidentinden indbydelser, hvori der stod: »Så Hjælpeforeningens frø i hjertet«, og bragte det personligt ud til hver enkelt ung piger sammen med en pose frø.

Det styrker søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen, når man byder unge piger velkommen og tager imod dem med kærlighed. Det kan være vigtigt for de nye søstre, at man sætter sig sammen med dem, taler med dem og hører om deres interesser og deres tilværelse. Mange af dem er vant til at have et personligt forhold til deres vejleder i Unge Piger. De har også behov for at føle sig elsket af deres nye hjælpeforeningssøstre.

»Jeg var lige flyttet til Atlanta, første gang jeg flyttede hjemmefra,« siger Tara Towsley fra North Point Ward i Roswell Stav i Georgia. »Jeg var selvfølgelig lidt ængstelig. Jeg kan huske, at jeg til et nadvermøde sad og tænkte på at tage hjem, da en vidunderlig dame kom hen og præsenterede sig. Hun fortalte mig, hvad hun hed, sagde at hun var hjælpeforeningspræsidentinde og fortalte mig, hvor hjælpeforeningsmødet blev holdt. Hun sagde, at hun var meget glad for, at jeg var der. Jeg fik det straks bedre.«

En hjælpeforeningspræsidentinde udfordrede søstrene i sin menighed til at lære navnene på hver enkelt ung pige, som rykkede op i Hjælpeforeningen. Hun gav hver søster i Hjælpeforeningen et billede og en kort levnedsskildring af alle unge voksne, som rykkede op. Det gjorde det lettere for søstrene at nævne hver enkelt ung pige ved navn og gøre sig til venner med hende.

En anden hjælpeforeningspræsidentinde deltog i laurbærpigernes klasse og bad hver ung pige om at udfylde et kort med sit eget navn og navnene på fem søstre i menigheden, som hun beundrede særlig meget. Derpå sendte hun et brev til hver af disse søstre, hvori hun forklarede, hvor meget den pågældende laurbærpige beundrede søsteren. Til gengæld viste søstrene særlig omsorg for den unge pige.

Mange ledere har indset, at en ung pige, som er hjemme på sommerferie, har behov for venskab lige så meget som de unge piger, som bor i menigheden hele året rundt. Særlig opmærksomhed hjælper disse søstre til at føle sig som en del af Hjælpeforeningen.

Venskabsformidling er imidlertid ikke kun til glæde for den ene part. Søster Margaret D. Nadauld, den tidligere præsidentinde for Kirkens unge piger, siger: »Jeg håber, at disse nye unge voksne, som rykker op i Hjælpeforeningen, medbringer en venlighed og lader søstrene føle deres stærke ånd, kærlighed til Herren og til skrifterne og forståelse af evangeliets lærdomme.«

M. E. Clayton har deltaget i Hjælpeforeningens møder i forskellige menigheder. Hvad er hendes forslag til, hvordan

man gøre overgangen til Hjælpeforeningen lettere?

»Deltag!« siger hun. »Hvis de unge piger ønsker, at møderne skal være mere rettet mod det, de er interesserede i, så kan deres deltagelse og medvirken i programmet gøre de andre søstre mere imødekommende og forstående. Hvis de aldrig deltager, kan de let komme til at føle sig udenfor.«

Penny Rowe fra Leeds Fjerde Ward i Leeds Stav i England siger: »Som ledere må vi ydmygt bede for vore medsøstre og for, hvordan vi bedst kan knytte venskaber til dem. Den største leder af alle, vor Frelser, viser os altid vej.«

Andre hyrder kan hjælpe til

Skønt ledere i Unge Piger og Hjælpeforeningen gør det største stykke arbejde med at hjælpe de unge piger, når de rykker op, kan andre hyrder også hjælpe til – forældre, tidligere ledere i Unge Piger, præstedømmeledere, hjemmelærere, besøgslærerinder, venner, familier i menigheden og institutlærere. Ved at arbejde sammen kan de udgøre et sikkerhedsnet for disse unge piger og sikre, at de ikke bliver glemt eller falder fra på dette afgørende tidspunkt i deres tilværelse.

Bonnie D. Parkin, som er Kirkens hjælpeforeningspræsidentinde, siger: »En biskop kan have stor betydning for en ung piges indstilling over for Hjælpeforeningen. Når biskoppen taler med hver enkelt ung pige og taler om Hjælpeforeningens betydning i hendes liv, har det betydning.« Det er også gavnligt, at biskoppen fortsætter med at vise opmærksomhed og interviewer den unge pige, efter at hun er rykket op i Hjælpeforeningen.

Kelly Smurthwaite fra Brigham Young University-Idaho 56. Ward, BYU-Idaho Fjerde Stav blev kaldet til hjælpeforeningspræsidentinde i den menighed for studerende, hvor hun kom, for det følgende skoleår, netop som hun skulle til at rejse hjem på sommerferie. »Min biskops sidste råd til mig var, at jeg skulle lægge mærke til hjælpeforeningslederne i mit hjemward,« siger hun. »Han opfordrede mig også til at forblive aktiv i Hjælpeforeningen sommeren over ved at tage til inspirationsmøderne og andre aktiviteter.«

Med alle de fristelser, som er så fremherskende i verden, og med Satans forsøg på at forføre dem, som bestræber sig på at følge Frelseren, er vi nødt til at holde fast i vore anstrengelser på at styrke unge voksne søstre. Når trofaste sidste dages hellige samles for at elske, støtte og beskytte disse unge piger, kan Herren i fuldt mål udøse sine velsignelser over dem.

»Jeg er så taknemlig for Hjælpeforeningen. Jeg føler, at den har forberedt mig bedre til den næste fase af mit liv,« siger Tara Towsley. »Den har givet mig mulighed for at knytte venskaber til ældre og klogere kvinder og har været med til at modne mit vidnesbyrd på så mange måder. Det tog nogen tid, inden jeg fandt min plads, men med tiden har jeg lært at føle mig hjemme i Hjælpeforeningen.«

Og sådan bør det være.

»Vi elsker disse unge piger så højt og beder altid for dem,« siger søster Nadauld. »Vi holder ikke op med at elske dem, efter at de har forladt Unge Piger. Vi ved, hvor vigtigt det er for dem at holde sig nær til Kirken, uanset hvor gamle de er, så vi beder for, at vi kommer til at se dem sidde ved siden af os til hjælpeforeningsmøderne, efter at de er fyldt 18.« ■

Kathleen Lubeck Peterson er medlem af Harbor Hills Ward i Newport Beach Stav i Californien.

Når trofaste sidste dages hellige samles for at elske, støtte og beskytte disse unge piger, kan Herren i fuldt mål udøse sine velsignelser over dem.

TIL HØJRE: FOTO: CRAIG DIMOND; LÆNGST TIL HØJRE: FOTO: MATTHEW REIER

JESU ORD

Ydmyghed

»Lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet« (Matt 11:29).

Herren Jesus Kristus, vor fuldkomne Mester, har lært os om betydningen af ydmyghed i ord og gerning.

ÆLDSTE ATHOS M. AMORIM
De Halvfjerds

Ved mange lejligheder brugte Frelseren kun et par ord eller en enkelt demonstration til at fremhæve et vidunderligt evigt princip. Efter f.eks. at have bespist de 5000 sagde han til sine disciple: »Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde« (Joh 6:12), og belærte derved dem og os, at vi skal undgå spild. Og da apostlene vendte tilbage fra deres mission, tog Jesus dem med ud i en båd og »drog ... bort derfra ... til et øde sted« (Matt 14:13) for at hvile sig og mindede os derved om, at alle har brug for et pusterum.

Jesu lærdomme om emnet ydmyghed er på lignende måde præcise og gribende. De fire evangelier, som er skrevet med enestående tydelighed og skønhed, fører os tilbage til dengang, hvor Guds Søn vandrede blandt menneskene. I hans storslåede liv var der ikke skygge af tegn på stolthed, hovmod og forfængelighed. På samme måde afspejler hans ord en bestandig erkendelse af hans afhængighed af Faderen.

Hans ord om ydmyghed

Ydmyghed er en af de fremtrædende principper, som Herren belærte om i saligprisningerne. Til sine disciple, som var samlet ved bjergprædikenen og senere til nephiterne på det amerikanske kontinent, sagde han:

»Salige er de, som ... stige[r] ned i ydmyghedens dyb og blive[r] døbt ...

Ja, salige er de fattige i ånden, som kommer til mig, thi himmeriges rige er deres ...

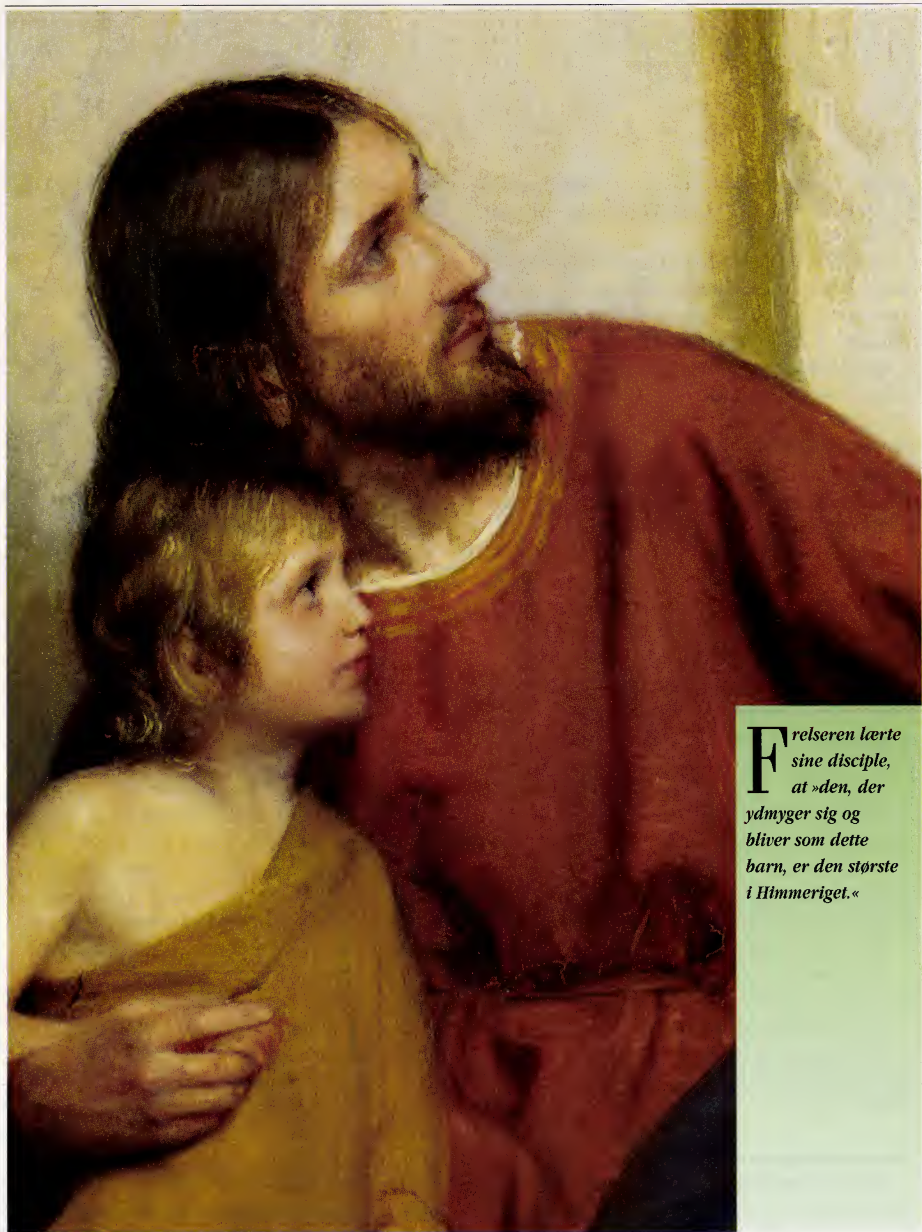
Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden ...

Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn« (3 Nephi 12:2-3, 5, 9; se også JSO, Matt 5:4-5, 7, 11).

Da hans disciple spurgte Jesus: »Hvem er den største i Himmeriget?« kaldte han et lille barn hen til sig, irettesatte dem og sagde: »Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget« (Matt 18:1, 4).

»For den, der er den mindste blandt jer alle, han er stor« (Luk 9:48).

Jesus påpegede altid, at hans Fader var kilden til hans magt og kundskab. Under løvhyttefesten gik Jesus op til templet og underviste: »Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig ... Den, der taler af

TIL VENSTRE: JESUS HELBREDER DE SYGE, AF GUSTAVE DORÉ; TIL HØJRE: DETALJER FRA LAD DE SMÅ BØRN KOMME TIL MIG, AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD

Frelseren lærte sine disciple, at »den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget.«

sig selv, søger sin egen ære. Men den, der søger hans ære, som har sendt ham, han er sanddru, og der er ingen uret hos ham« (Joh 7:16, 18).

Senere bevidnede Jesus: »Jeg [gør] intet af mig selv; men som Faderen har lært mig, sådan taler jeg ... for jeg gør altid det, der er godt i hans øjne ... Jeg søger ikke min egen ære« (Joh 8:28-29, 50; se også 12:49-50).

Mesterlæreren advarede ofte mod stolthed. Under et måltid hjemme hos en af de ledende farisæere lagde Jesus mærke til, hvordan gæsterne ved bordet regnede sig for bedre end hinanden (se JSO, Luk 14:7). Han fortalte dem en lignelse og sagde så: »For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes« (Luk 14:11; se også 18:14).

Da Jakobs og Johannes' mor bad Jesus om at vise hendes sønner den ære at sidde ved hans højre og venstre hånd, når han blev herliggjort, forklarede Jesus, at dette var et privilegium, som han ikke havde myndighed til at give. Og da han bemærkede uenigheden blandt disciplene, sagde han: »Den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl, ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene« (Matt 20:27-28; se også 23:11-12; Luk 22:24-27).

Jesus belærte sine disciple om guddommelig ydmyghed i deres sidste stund sammen, mens de gik op til Oliebjerget lige før hans anholdelse og korsfæstelse: »Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden ... Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre« (Joh 15:1, 5).

Lidt senere i sin store forbøn sagde han:

»Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig ...

Jeg har herliggjort dig på jorden ...

Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem [Jesu disciple], for at de skal være ét, ligesom vi er ét« (Joh 17:1, 4, 22).

Hans forbilledlige ydmyghed

Lige fra sin fødsel belærte Frelseren om ydmyghed ved sine gerninger. Den store Skaber af alle ting (se Joh 1:3) nedlod sig til at blive født under de ringeste forhold. Han kom til verden i en stald og blev lagt i en krybbe, et trug som dyrene åd af. Hans første besøgende var ydmyge hyrder (se Luk 2:7-20).

Da Jesus begyndte at udføre mirakler i Galilæa, spredtes rygtet om ham over hele egnen. Mange mennesker flokkedes om ham – nogle ønskede at blive helbredt, mens andre blot var nysgerrige. Til de syge og plagede sagde han ofte: »Din tro har [helbredt] dig,« og understregede ved den mirakuløse helbredelse den helbredtes rolle frem for helbrederens.[1] Og da en spedalsk kom hen og sagde: »Hvis du vil, kan du gøre mig ren« (Mark 1:40), helbredte Jesus ham og sagde: »Se til, at du ikke siger det til nogen« (Mark 1:44). Jesus gentog dette påbud efter mange af sine mirakler, hvilket afspejlede et dybt ønske om, at hans mirakler blev udført og modtaget i ydmyghed og hovedsagelig i fortrolighed.[2]

Efter hans mirakuløse bespisning af de 5000 var der nogle blandt mængden, som ville gøre ham til deres konge. En sådan popularitet og magt ville i høj grad have fristet eller fordærvet de fleste mennesker. Men Jesus modstod giftvirkningen af verdens ros og trak sig tilbage til bjerget for at være alene (se Joh 6:15). En anden begivenhed, hvor Jesus var genstand for storslået folkelig hyldest, var, da han sejrrigt red ind i Jerusalem. Skaren råbte hyldestord og bredte grene og deres kapper ud foran ham (se Matt 21:8-9). Men ved denne lejlighed valgte Jesus at ride på et æsel – et velkendt messiansk symbol på ydmyghed (se Zak 9:9).

Tjeneste er altid en mulighed for at tilegne sig ydmyghed. Jesus viste dette, da han knælede og vaskede apostlenes fødder. »Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer?« spurgte han dem. »Jeg har givet jer et forbillede, for ... en tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham« (Joh 13:12, 15-16).

Til slut, mens han led allermest, underkastede Jesus sig Faderen. Og ved den måske mest ydmyge gerning lod han sig hænge op på korset. Hans sidste ord som jordisk menneske var typisk for hans lærdomme om ydmyghed. Efter at Jesus havde udtalt ordene: »Det er fuldbragt« (Joh 19:30), erklærede han også, at hans Faders vilje var fuldført (se JSO,

Matt 27:54). Derpå bøjede han hovedet og opgav ånden.

Vore ord og handlinger

Herren Jesus Kristus, vor fuldkomne Mester, har lært os om betydningen af ydmyghed i ord og gerning. Oprigtige og trofaste kristne ønsker, at deres ord og gerninger afspejler en indre sagtmodighed, anger og villighed til at følge Guds vilje.

Efter trofast at have forberedt sig i et helt år rejste Antonio og Roseli Berrocal fra Franca Stav i São Paulo i Brasilien den 2. november 1995 med deres fem børn til templet i São Paulo for at blive beseglet. På vejen mistede søster Berrocal og alle børnene livet ved en tragisk og skæbnesvanger ulykke. Den 22. i samme måned trådte broder Antonio alene ind i templet for at blive beseglet til sin elskede familie. For mig var mit interview med ham en storslået og uforglemmelig lære i ydmyghed. Med rørende ord gav han udtryk for sin taknemlighed over for vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, for den trøst, han havde følt i sorgens og smertens stund. Han var taknemlig for de hellige ordinancer, som skulle udføres. Broder Antonio er sagtmodig og ydmyg af hjertet.

Jeg er også imponeret over den ydmyge tjeneste, som vore ældre brødre og søstre og unge missionærer udfører over hele verden. Der bliver flere af dem dag for dag. De ofrer, arbejder hårdt, sparer penge op til deres egen mission og vier deres liv til Gud med rent hjerte og ydmyg ånd. Jeg inspireres også af de ydmyge trofaste hellige, som hver måned giver deres biskop tiende og fasteofre af deres ærlige og hårde arbejde.

Disciplene på Det Nye Testamentes tid vidnede om Frelserens usædvanlige liv og om hans ord og hans eksempel på ydmyghed. Vore dages profeter og apostle har vidnet om, at »hans liv … spiller en central rolle i menneskets historie … Vi takker Gud for den enestående gave, som han gav os i form af sin guddommelige Søn.«[3]

Jesus vil i herlighed
snart til jorden komme ned …
Pint og plaget blev han her,
herliggjort vi snart ham ser.
Vraget af sit folk engang
æres nu med englesang.[4]

Han lever. Han har altid og vil altid være det største forbillede med hensyn til ydmyghed på vores vandring i hans fodspor. ■

Ældste Athos M. Amorim blev afløst i oktober 2002 som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

NOTER

1. Se Matt 9:22; se også 15:28; Mark 10:52; Luk 17:19.
2. Se Matt 9:30; Mark 7:36; 8:26; 9:9; Luk 8:56.
3. »Den levende Kristus – Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3.
4. »Jesus vil i herlighed«, *Salmer og sange*, nr. 118, versene 1 og 3.

Da Jesus sejrrigt red ind i Jerusalem, og skaren råbte hyldestord og bredte grene og deres kapper ud foran ham, valgte han at ride på et æsel – et velkendt messiansk symbol på ydmyghed.

KRISTI SEJRRIGE INDTOG I JERUSALEM, AF HARRY ANDERSON

Miraklernes tid er ikke forbi

Nitochka Silva Calisto

En lørdag eftermiddag bestemte jeg mig for at studere søndagsskolelektionen til næste dag. Den handlede om mirakler. »Vi kunne sandelig bruge et mirakel nu,« tænkte jeg. Min mor var enke og vores familie havde store økonomiske problemer.

Lige siden mine søstre og jeg var små piger, havde vi været optaget af at væve med hestehår. Vi vaskede hestehårene, farvede dem og vævede dem derpå hår efter hår til figurer som f.eks. sommerfugle, mus og *copihues* (Chiles nationalblomst). Det er et stykke meget fint håndarbejde, som er enestående for vores land. Vi vævede hele vinteren lang og om sommeren

ILLUSTRATIONER: BRIAN CALL

solgte vi vores håndarbejde på kunstmesser.

Landets økonomi var meget presset det år, hvilket havde stor betydning for vores forretning. Før i tiden havde vi skaffet en stor del af vores indtægt fra en kunstmesse i Temuco, en turistby i det sydlige Chile. Men det pågældende år var vi ikke blevet inviteret. Vi havde sågar ringet til messens arrangører, men de nægtede at give os en stand. Vi var bekymrede over, hvilken betydning dette indtægtstab ville få for os.

Men da jeg studerede søndagsskolelektionen denne eftermiddag, ændrede min indstilling sig fuldstændig. Først læste jeg Mormon 9:19: »[Gud] hører ikke op med at være Gud; og han er en Gud, som gør undergerninger.« Dette løfte gav mig nyt mod. Da jeg læste vers 21, blev jeg endnu mere fortrøstningsfuld: »Jeg siger jer, at hver den, som tror på Kristus og ikke tvivler, skal få, hvad som helst han beder Faderen om i Kristi navn.«

Jeg tænkte på det mirakel, som min familie havde brug for, og jeg besluttede at rejse den fire timer lange vej til Temuco for at tale vores sag.

I kulturministeriet sagde den ansvarshavende, at der kun var en forsvindende lille chance for, at min familie kunne få en stand ved kunstmessen. Men vi havde brug for pengene, så jeg fortsatte med at tro på mirakler.

Da jeg kom til kulturministeriet, blev jeg nedslået over at se de mange andre mennesker, som var der for at bede om det samme, og over at høre, at de alle havde fået afslag. Men jeg følte stadig, at Herren var med mig.

Da det blev min tur til at tale med den ansvarshavende, fortalte han mig uden omsvøb, at der kun var en forsvindende lille chance for, at vi kunne få en stand, men at man endnu ikke kunne træffe den endelige beslutning. Jeg forklarede, at en stand ville være ensbetydende med mad til min mor i vintermånederne, men jeg følte, at det var som om jeg talte til en mur. Men uden at tænke over det fortalte jeg ham, at jeg troede på mirakler, og forlod hans kontor.

Jeg ringede til min mand og bad ham om at faste sammen med mig. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på ordene i søndagsskolelektionen: »[Gud] er en Gud, som gør undergerninger.« Jeg havde brug for et mirakel – nu.

Jeg ventede i seks timer i kulturministeriet og følte mig mere og mere beklemt for hver minut, der gik. Til sidst så jeg håndarbejdsfolk ankomme fra hvert eneste hjørne af Chile og ligeså fra andre lande. Messen blev åbnet. Med en klump i halsen bad jeg: »Din vilje ske.« Pludselig blev jeg overvældet af en følelse af fred, og jeg besluttede at tale endnu engang med den ansvarshavende.

Da jeg trådte ind på hans kontor, kunne jeg se, at hans holdning havde ændret sig. Han fortalte mig høfligt, at jeg kunne få en stand. Jeg fortalte ham igen, at jeg troede på mirakler.

Vi tjente de penge, vi havde brug for, på messen, og personligt lærte jeg, at Gud fortsætter med at udvirke mirakler i vore dage. Min tro vokser hver dag takket være alt, hvad han giver mig. ■

Nitochka Silva Calisto er medlem af Carrion Ward i Santiago Independencia Stav i Chile.

Intensiv familieomsorg

Pamela Steenhoek

To timer efter at vores femte barn, Angelique, var blevet født, begyndte hun at græde for hvert åndedrag, hun drog, og begyndte at blive blå. Vi indså, at der var ved at ske noget forfærdeligt.

Lægeundersøgelserne viste, at Angelique havde streptokokker af type B, en alvorlig sygdom for nyfødte. Hun blev straks overført til et hospital, der havde specialiseret sig i denne sygdom. Jeg var tynget af bekymringer, da mit nyfødte barn blev kørt bort i en ambulance.

Da jeg kom hjem fra hospitalet to dage senere, tog jeg direkte ud for at se til Angelique. Da jeg trådte ind på intensivafdelingen for nyfødte, blev jeg grebet af frygt. Der stod to læger og en masse sygeplejersker omkring min datter. Hun lå med så mange slanger og ledninger på, at jeg næsten ikke kunne se hendes lille krop.

Jeg trak en læge til side og spurgte: »Overlever hun?« Han så på mig med

en dyster mine og sagde: »Det ved vi endnu ikke, men vi gør alt, hvad vi kan, for at redde hende.« Han bad mig om at tage hjem og hvile mig.

Min mand og jeg talte ikke sammen på hjemvejen. Vi var begge alt for bekymrede. Min mand kørte tilbage til hospitalet for at give vores datter en velsignelse og tilbringe natten uden for intensivafdelingen.

Mens jeg puttede vore fire andre børn i seng den aften, græd min ældste på syv år, fordi hun ikke kunne holde Angelique i armene. Vi havde sagt til børnene, at Angelique måske ikke overlevede, men de forstod det ikke rigtig.

Jeg gik ind på mit værelse og bad den mest oprigtige bøn, jeg nogen sinde har bedt. Jeg fortalte vor himmelske Fader, hvor meget jeg elskede Angelique, men at han kunne tage hende til sig, hvis det var hans vilje. Jeg forklarede, at jeg vidste, at vi var en evig familie, og takkede ham for mit tempelægteskab. Netop i det øjeblik overvældede en følelse af fred, kærlighed og endog lykke mig – en følelse, jeg aldrig skal glemme.

Derpå følte jeg ganske klart, at Angelique skulle høre vores stemmer. Mine børn havde ofte »talt« til Angelique, før hun blev født. Hun havde været sammen med os, når vi bad familiebøn, når vi spiste sammen, og når jeg sang. Nu kunne hun kun høre de fremmede stemmer på hospitalet.

Jeg vækkede børnene, og de skiftedes ivrigt til at indtale små beskeder til Angelique på en båndoptager. Vi sang velkendte primarysange, og fortalte hende, hvor meget vi elskede hende. Vi fortalte hende, at vi ville tage os godt af hende og foretage os mange ting sammen med hende, hvis hun fik det bedre. Næste morgen tog jeg båndoptageren med på hospitalet og bad sygeplejerskerne om at lægge den for enden af Angeliques vugge og afspille båndet for hende hele tiden.

Da jeg vendte tilbage til hospitalet senere på dagen, tog en begejstret sygeplejerske imod mig og fortalte mig, at der var sket noget ganske forbløffende.

Angelique var tilkoblet en respirator, som registrerede, hvornår hun selv trak vejret, og når maskinen gjorde det for hende. Når vores bånd blev afspillet, begyndte hun selv at trække vejret halvdelen af tiden.

Når båndet løb ud, trak maskinen igen vejret for hende. Det var forbløffende at se hendes lille krop live op, når båndet blev afspillet. Sygeplejerskerne spillede båndet døgnet rundt. Angelique kom sig langsomt og kunne komme hjem to uger senere.

Jeg har en stor tro på bønnens magt og på den kærlighed, en familie kan vise. Jeg har et vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader virkelig hører

Børnene skiftedes til at indtale små beskeder til deres alvorligt syge, nyfødte lillesøster. Vi sang velkendte primarysange, og fortalte hende, hvor meget vi elskede hende.

vore bønner, og at han vil inspirere os ved Helligånden, hvis vi søger hans vilje. ■

Pamela Steenhoek er medlem af Allatoona Ward i Marietta Østre Stav i Georgia.

Giv aldrig op!

Jason Lacayo

Det skete i 1970'erne, hvor min far, Horacio Lacayo, var en fattig 13-årig dreng. En dag blev hans mor vred på ham og sagde, at han aldrig blev til noget. Han blev ked af det og vidste, at han måtte gøre sig mere umage. Han besluttede, at han ville forandre sig.

Ikke så længe efter mødte han to missionærer, og de begyndte at fortælle ham om Jesu Kristi sande evangelium. Horacio havde et stort ønske om at lære mere og om at blive døbt, men da han nævnte det for sin far, blev hans far vred. Han sagde, at de allerede havde en religion, og at han aldrig ville give ham lov til at blive medlem af en anden kirke.

Så Horacio bad sin søster Maria om at tale med deres far for sig. Han lyttede ofte til hendes råd. Da Horacio havde fortalt Maria om Kirken og forklaret, at han gerne ville døbes, indvilligede hun i at hjælpe. Hun tog dåbsoptegnelsen med til deres far og sagde bestemt til ham: »Det bedste du kan gøre for din søn er at skrive under på dette stykke papir.«

Hans far gav til sidst sin tilladelse, og Horacio blev døbt. Men hans far begyndte snart at fortryde sin beslutning og forbød Horacio at gå i kirke. Da Horacio tryglede ham om at ombestemme sig, bad hans far ham vredt om at flytte hjemmefra og aldrig komme tilbage. Så Horacio flyttede hen til sin tante.

En aften omkring et år senere drømte Horacio, at hans far var meget syg og kaldte på ham. Den næste morgen, inden han tog i kirke, fortalte han sin tante om sin drøm. Hun forsikrede ham om, at det blot var en drøm, og at han ikke skulle bekymre sig om det.

Da han kom hjem fra kirke, var hans tante meget oprevet. Hun sagde: »Jeg ved ikke, hvordan du kan havde vidst det, men din far er kommet til skade i en ulykke. Han kalder på dig.« Da Horacio tog hen til sin far, undskyldte hans far for det, han havde gjort, og sagde, at han ikke længere ville modsætte sig Horacios kirkeliv.

Med tiden sluttede mange af Horacios familiemedlemmer og venner sig til Kirken. I dag er Horacio og hans hustru, Aida, og deres fire sønner aktive medlemmer af Kirken. To af deres sønner er på mission, og en af dem er netop kommet tilbage fra sin mission.

Hvordan lykkedes det Horacio at bevare troen som dreng? Han glemte aldrig, at Herren var ved hans side, og at han ikke ville svigte ham. Min far gav aldrig op.

Jeg ved, at Herren styrker os i vore åndelige kampe, ligesom han styrkede min far, Horacio Lacayo. ■

Jason Lacayo er medlem af Camorim Ward i Rio de Janeiro Jacarepagua Stav i Brasilien og tjener for tiden i Osorno Missionen i Chile.

Vores nye missionær-tilværelse

Robert A. Hague

Efter at jeg blev pensioneret, levede min hustru og jeg et bekvemmeligt liv. Vi nød at tjene i templet, udføre opgaver i menigheden og staven og besøge vore børn, børnebørn samt mødre, som var blevet enker. Vi kunne ikke forestille os noget bedre liv.

Men så begyndte noget at røre sig i os. Det var blevet tid til alvorligt at overveje at tage på mission, og det vidste vi. Vi besluttede snart, at vi ville tjene, men vi følte, at vi skulle skrive en liste over alt det, som skulle klares, inden vi sendte vore missionæransøgninger af sted. Vi udfærdigede samvittighedsfuldt vores liste og begyndte at gøre det, der stod på den.

Der gik to måneder, og så opdagede vi, at vores huskeliste blot var blevet endnu længere. »Pyt med det,« tænkte vi. »Vi gør os bare mere umage for at få listen til at blive kortere.« Men det blev den ikke. Vi blev klar over, at skønt vi stadig følte os tilskyndet til at udføre en mission, fik vores frygt for det ukendte os til at føje nye punkter til på listen hurtigere, end vi kunne følge med.

En morgen kort efter den seneste gennemgang af huskelisten, studerede jeg *Jesus Kristus* af ældste James E. Talmage (1862-1933). Der var et afsnit, som rørte mig dybt:

»Det er let at finde undskyldninger; de dukker frem lige så hurtigt og rigeligt som ukrudtet ved vejkanten. Da samaritaneren kom til og så den sårede mands elendige tilstand, havde han ingen undskyldning, for han ønskede ikke at have nogen« (s. 454).

Jeg blev dybt grebet, og skyndte mig ud i køkkenet og læste ordene for min hustru. Hun blev også meget rørt. Der var ingen tvivl om, hvad vores næste skridt var.

Vi rev vores huskeliste – eller det som vi med et smil nu kalder vores undskyldningsliste – itu og gjorde, hvad der var nødvendigt for, at vi kunne blive kaldet som missionærer.

Da vi havde gjort det, faldt alle brikkerne hurtigt på plads, og vi opdagede snart, at vi nød livet endnu mere, mens vi tjente i Singapore Missionen. Vores opgave gik ud på at oplære nye ledere i Kirkens menigheder, først i Sri Lanka og derefter i Malaysia. Vi fandt ud af, at vores familie derhjemme kunne klare sig glimrende uden os, og det gik snart op for os, hvor hårdt brug der var for os som missionærægtepar.

To aftener før vi vendte hjem fra vores mission, havde medlemmerne af de to menigheder, vi havde arbejdet sammen med i Malaysia, inviteret os til det, som viste sig at være en afskedsfest til overraskelse for os. Vi vil aldrig glemme, hvordan vi trådte ud af kirkebygningen og blev omkredset af de lokale medlemmer, som hver især holdt en hjemmelavet kinesisk lampe i hånden, mens de på kinesisk sang »Gud vær' med dig til vi ses igen« (*Salmer og sange*, nr. 92). Selv i dag kan jeg ikke fortælle om denne oplevelse uden at græde. Hvor er vi taknemlige for, at vi ikke lod vores undskyldningsliste – vores frygt – hindre os i en uvurderlig oplevelse. ■

Robert A. Hague er medlem af Yakima Andet Ward i Selah Stav i Washington i USA.

Da vores mission var forbi, stillede de lokale medlemmer sig op, hver med en hjemmelavet kinesisk lampe i hånden, og sang på kinesisk »Gud vær' med dig til vi ses igen«.

Vidste du det?

Harold Bingham Lee

Harold B. Lee, Kirkens ellevte præsident, blev født i Clifton i Idaho den 28. marts 1899. Familien Lee havde i deres hjem et klaver, og Harold lærte allerede i en ung alder at holde af musik. Han lærte at spille både klaver og orgel. Senere spillede han på trækbasun i et danseorkester for at tjene ekstra penge.

Da han var 17 år, blev den kommende profet skolelærer. Og da han fyldte 18, blev han bedt om at være leder på en skole med fire klasseværelser. Da Harold B. Lee havde undervist i fire år, blev han kaldet af Kirkens daværende præsident, Heber J. Grant (1856-1945), til at udføre en mission i USA's vestlige stater. Da han vendte hjem fra sin mission, fortsatte han sin karriere som lærer og sad senere i byrådet i Salt Lake City. Da den store lavkonjunktur i 30'erne satte ind, blev han, mens han fungerede som stavspræsident, bedt om at udarbejde det, som nu er Kirkens velfærdsprogram.

Som 42-årig blev Harold B. Lee kaldet til apostel, og han blev indsat som Kirkens præsident i 1972. Han døde knap halvandet år senere som 74-årig. Om præsident Lee har præsident Gordon B. Hinckley sagt: »Han har aldrig været bange for at påtage sig sit ansvar som Guds tjener, når han skulle bære vidnesbyrd om sandheden« (citeret i *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2000, xviii).

Harold B. Lee ved klaveret, omgivet af fire andre apostle: Mark E. Petersen, Matthew Cowley, Spencer W. Kimball og Ezra Taft Benson.

Det skete i marts

26. marts 1830: De første 5000 eksemplarer af Mormons Bog blev trykt i Palmyra i New York af E. B. Grandin til en samlet pris af 3000 dollar.

18. marts 1833: Det Første Præsidentskab blev organiseret, da profeten Joseph Smith indsatte Sidney Rigdon og Frederick G. Williams som sine rådgivere.

Marts 1839: I Liberty Fængsel bønfaldt profeten Joseph Smith Herren angående de helliges lidelser. En del af hans bøn, åbenbaring og profetier findes optegnet i Lære og Pagter 121, 122 og 123.

17. marts 1842: Profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen. Emma Smith virkede som den første præsidentinde.

12. marts 1961: Kirkens første ikke-engelsktalende stav blev organiseret i Haag.

Ideer til ledere

Kom til tiden – til undervisningen, til møder, til det hele. Eller endnu bedre: Kom lidt for tidligt. Ikke alene er du et godt eksempel, men du giver dig også tid til at meditere, bede eller forberede dig. Det kan være svært at føle Ånden, når man har travlt, så sæt dig et mål om altid at være punktlig. ■

OVENFOR, *FRA VENSTRE:* FOTO AF MORMONS BOG AF CRAIG DIMOND; PORTRÆTTER AF SIDNEY RIGDON, JOSEPH SMITH OG FREDERICK G. WILLIAMS; *JOSEPH I LIBERTY FÆNGSEL*, AF LIZ LEMON SWINDLE; *HJÆLPEFORENINGEN ORGANISERES*, AF NADINE BARTON; MODELFOTO AF UNDERVISNINGSSITUATION AF MATTHEW REIER

Sådan anvender du *Liahona* for marts 2003

Forslag til lektioner og samtaler

• »Gode grunde til at holde sig ren«, s. 6: Ældste Neal A. Maxwell forklarer, at Kirkens medlemmer deler nogle af verdens bekymringer med hensyn til overtrædelse af kyskhedsloven. Men han lærer os også, at vores »grunde til at holde det sjette bud rækker langt videre end disse bekymringer.« Hvilke andre vægtigere grunde kan det være?

• »Alt hvad der er godt og smukt«, s. 14: Tal om sømmelighed ved at finde billeder af templer og af verdslige bygninger og tale om sammenhængen mellem udseende og formål. Drag derpå en sammenligning mellem arkitektur og påklædning.

• »Se ikke forbi målet«, s. 20: Tal om en af de måder, hvorpå vi kan se forbi målet. Bed om specifikke eksempler på, hvordan dette kan være en anstødssten.

• »Bedstemor Emilys høne«, s. L6: Fortæl historien om bedstemor Emilys høne og bed om eksempler, som yderligere illustrerer det princip, at vi kan være til velsignelse for andre, når vi ofrer os – selv når det er ubelejligt.

Emner i dette nummer

L=*Lille Liahona*

Historier fra missionærægtepar

Har du og din ægtefælle været på mission sammen? Vi leder efter historier fra missionærægtepar, som kan inspirere andre til at tragte efter velsignelserne ved at tage på mission. Send jeres indlæg til Couple Missionaries, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med elektronisk post til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**. Anfør fulde navn, adresse, telefonnummer samt menighed og stav.

MODELFOTO: STEVE BUNDERSON

Hos min fader, af Harry Anderson
»Efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne … Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav« (Luk 2:46-47).

Når vi hver dag hjælper vore børn til at modstå vor tids usømmelige mode, hjælper vi dem også til at »gøre sig umage med hensyn til alt, hvad der er godt og smukt.« Vi hjælper dem til at kunne nyde Ånden i rigere mål i deres tilværelse, mens de forbereder sig til at indgå og holde hellige pagter. Se »Alt hvad der er godt og smukt«, s. 14.

DANISH
4 02239 83110 1